

87

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

பூஜை இல்லாத காரணம்

கஷ்டத்துக்கெல்லாம் காரணமான பிறவிக்கு அவர் காரண மாயிருக்கிறாரே என்பதால்தான், 'இவருக்கென்ன வழிபாடு?' என்று கோபித்துக் கொண்டு நிறுத்திவிட்டோமோ என்னவோ என்று சொன்னேன்.

'பூர்வ காலங்களிலும் அவர்தானே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா? அப்போதெல்லாம் அவருக்கு நிரம்ப மரியாதை நடந்திருப்ப தாகச் சொன்னீர்களே!' என்று கேட்டால், அந்தப் பூர்வ காலங்களில் இத்தனை அதர்மமும், பாபமும், அதனால் விளையும் கஷ்டங்களும் – இயற்கை உத்பாதங்கள் என்பவை கூட மனிதர்கள் செய்கிற பாபத்தின் விளைவாக ஏற்படுபவை தான், இவையும் – இல்லை. துஷ்ட சக்திகள் என்றைக்கும் இருக்கத்தான் செய்திருக்கின்றனவென்றாலும், பிற்காலத்தில் ஆனதுபோல அவை பூர்வத்தில் தலைவிரித்தாடவில்லை. அதனாலே இந்த லோகத்தில் ஜீவயாத்ரை நடத்துவது, ஜன்மா எடுப்பது என்பது இப்போது போல அப்போது அவ்வளவு நொந்து கொள்ளும்படியாக இருந்திருக்காது. தெய்வ ஸம்பந்த மாக அனேக விஷயங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் நடப்பதாகவும், யாக யஜ்ஞாதிகள் நிரம்ப நடப்பதாகவும், அவதார புருஷர் களும் மஹான்களும் ரிஷிகளும் நிறைய இந்தப் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாகவுமிருந்த அந்தக் காலத்தில் 'ஜன்மா ஏன் கொடுத்தார்?' என்று ப்ரம்மாவிடம் ரொம்பக் கோபப்பட வேண்டி இருந்திருக்காது என்று ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

வைஷ்ணவ ஆலய மூர்த்திகள்

வைஷ்ணவர்களின் கோயில்களை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே நவக்ரஹங்கள் கூடத்தான் கிடையாது. பெருமாள், பெருமாளோடு இணைபிரியாத தாயார், அவருடைய வாஹனம், அவருடைய அவதாரங்கள், அவரையே சேர்ந்த பார்ஷதர்கள், அவருடைய பக்தியிலேயே ஸதாவும் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆழ்வார்கள், வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கே ஏற்பட்ட ஆசார்ய புருஷர்கள் – என்பதாக முழுக்க முழுக்க விஷ்ணு ஸம்பந்தமிருப்பவர்களுக்குத்தான் அவருடைய ஆலயங்களில் இடம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். நவக்ரஹங்களை இப்படிச் சொல்ல முடியாதல்லவா? வைஷ்ண வர்களைப் பற்றி 'மறந்தும் புறந்தொழார்' என்பார்கள். பெருமாள், அப்புறம் பெருமாளே ஸகலமும் என்று அவருக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள், ஸேவை செய்கிற வர்கள், வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்கள் ஆகியவர்கள் தவிர, புறம்பாக உள்ள எவரையும் அவர்கள் 'தொழமாட்டார் கள்.

ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவின் ஸாக்ஷாத் புத்ரர்தான். தகப்பனாரை மிகவும் மதித்து அவருக்கு அடங்கியே இவர் இருந்ததாகத்தான் புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனாலும் அவரிடமே உருகி உருகிப் பக்தி பண்ணிக்கொண்டு, தாஸ்யம் பண்ணிக்கொண்டு அவர் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ருஷ்டி என்று தனக்குத் தனி ஆபீஸ் வைத்துக் கொண்டுதான் நடத்தி வருகிறார். அதாவது, வைஷ்ணவர்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதும் நாராயணனே த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான பாலனகர்த்தாவாக ஒரு வேஷம் போட்டுக்கொள்ளும்போது, அந்த த்ரிமூர்த்தி களில் இன்னொருவராக, அதாவது அவருக்கு ஸம ஸ்தானத் திலிருப்பவர் போல, இவர் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக இருக்கிறார். பெருமாளின் அவதாரமாகவோ, அல்லது அடியாராகவோ

இருப்பவருக்குத்தான் வைஷ்ணவ ஆலயங்கள் இடம் தருமே தவிர, அவருக்கு ஸமதை மாதிரி ஒரு ஸ்தானத்திலுள்ள இன்னொருவருக்குத் தராது. அதனால்தான் விஷ்ணு ஆலயங்களிலும் ப்ரம்மா இல்லை போலிருக்கிறது!

ஆனாலும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவராக இருக்கிற அவருக்கு, நாலு வாயாலும் நாலு வேதங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அந்த மந்த்ர சக்தியாலேயே ஸ்ருஷ்டி செய்கிறவருக்கு, ஆலயத்தில் இடமில்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்று ஆகம சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று செய்திருக்கிறார்கள். மூல ஸ்தான விமானத்தின் மேல், கர்ப்ப க்ருஹ வாசலுக்கு மூன்று பக்கத்திலும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒவ்வொருவரை வைப்பது என்று விதி செய்து, அதில் ப்ரஹ்மாவுக்கும் பிம்பம் வைக்கப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். யாரும் அதிகம் கவனிக்காத இடத்தில், கவனித்தாலும் 'ஸ்வாமி' என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ளாமல், பொம்மை பார்க்கிற மாதிரி நினைக்கிற இடத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள்!

ஜன்மாவைக் கொடுக்கிறவர், மாற்றமுடியாததாகத் தலையில் எழுதிவிடுகிறவர் – அதற்குப் பேரே 'ப்ரம்ம லிபி' என்றுதானே சொல்கிறோம்? – என்பதற்காக ப்ரம்மாவைப் பூஜிக்க மாட்டோமென்றால் அது வாஸ்தவத்தில் ஸரியில்லைதான். எய்தவன் இருக்க அம்பை நொந்து கொள்கிற காரியம் தான். நொந்து கொள்ள வேண்டியது நம்மையேதான். ப்ரஹ்மாவை அல்ல. பூர்வத்தில் நாம் ஏகமாகப் பண்ணி, தீர்ந்துபோகாமலே பெரிசாகக் கர்மா மூட்டையைக் கட்டியிருக்கிறோம். நாமே கட்டிக்கொண்ட மூட்டைதான். அவர் (ப்ரம்மா) எதையோ பிடித்துப் போட்டுக் கட்டவில்லை. அத்தனை கர்மாவையும் ஒரு புருஷாயுஸில் அனுபவித்துத் தீர்க்க முடிவதில்லை. தேஹ தர்மமென்று ஒன்றை ஈச்வரன் வைத்திருப்பதில் அது வ்யாதி, வக்கை என்று எதற்கோ ஆளாகி ஒரு நாள் ஜீர்ணித்துப் (அழிந்து) போகிறது. அதற்குள் கர்மா தீர்ந்திருக்கவில்லை. மூட்டையில் பாக்கியிருக்கும்போதே சரீரம் போய்விடுகிறது. இப்போது என்ன பண்ணுவது? சரீரத்தை விட்டுப்போன உயிருக்கு மோக்ஷம் கொடுத்து அதைப் பரமாத்ம தத்வத்தில் கரைப்பதற்கில்லை. இத்தனை கர்மா பாக்கி இருப்பவர்களுக்கு அந்த நித்யானந்த நிலையை

எப்படிப் பகவான் தருவான்? பின்னே அந்த உயிர் என்ன ஆவது? ஆவியாக, பேயாக, பிசாசாக உலாவ விடலாமா என்றால் மனுஷ ரூபத்தில் பண்ணிய கர்மாவை ஆவி ரூபத்தில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் அந்த ஆவிக்கும் க்ஷுத் – த்ருஷ்ணாதிகள் (பசி, தாஹம் முதலியன) உண்டு. ஆகையால் கர்மாவையும் தீர்க்காமல், பசி, தாஹம் என்று தவித்துக் கொண்டு அது பாட்டுக்குச் சிரகாலமும் (என்றென்றைக்கும்) திரிய வேண்டியதாகத் தானிருக்கும். இவை தீர யாரையாவது பிடித்து ஆட்டி, அவர்களை உறிஞ்சி ஆஹாரம் முதலானதைப் பெற்று பாப மூட்டையை ஜாஸ்தியாக்கிக் கொள்ளும். இப்படியெல்லாம் ஆகாமலிருப்பதற்குத்தான் இன்னொரு உடம்புக்குள் சேர்த்து இன்னொரு ஜன்மா தருவது என்று பரமர்த்மா திட்டம் பண்ணி, இந்தக் கார்யத்தைச் செய்யும் அதிகாரியாக ப்ரஹ்மாவை வைத்திருக்கிறான். நல்லதைப் பண்ணி நாம் மூட்டையைக் கரைத்துக் கொள்வதற்காக அவன் கருணையுடன் மறுபடி மறுபடி சான்ஸ் கொடுக்கிறானென்பதே உண்மை நிலை. அப்படியிருக்க நாம் சான்ஸைத் தவறவிட்டு, மேலும் தப்புப் பண்ணிக்கொண்டே மூட்டையை இன்னும் பெரிசாக்கிக் கொண்டு, இன்னொரு ஜன்மா, அப்புறமும் பல ஜன்மாக்களென்று ஆக்குகிறோமென்றால் இதற்கு ப்ரஹ்மாவிடம் குறைப்பட்டுக் கொண்டு என்ன புண்யம்?

ஆனாலும் நம்முடைய நிலையில், இப்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மொத்துப்பட்டுக் கொண்டு கிடக்கும்போது, ஜன்மாவைத் தரும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்ற பக்தி தோன்றத்தான் மாட்டேனென்கிறது.

திரிமூர்த்திகள், அவர்களுக்கும் ஆதாரமான பரப்ரஹ்மம் என்று குருவைக் கொண்டாடும் விஷயமாகக் கொஞ்சம் அலசிப் பார்க்கலாமென்று ஆரம்பித்தேன். முதல் மூர்த்தியான ப்ரஹ்மா விஷயத்தின் அலசல் நீண்டுவிட்டது.

த்ரிமூர்த்திகளை முதலில் சொல்லியிருக்கிறது: குருர் – ப்ரஹ்மா, குருர் – விஷ்ணு, குருர் – தேவோ மஹேச்வர:

ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – ருத்ரர் என்று சொல்வார்கள். ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – சிவன் என்பதில்லை. சிவபக்தர்கள் சிவன் மும்மூர்த்திகளில் ஸம்ஹார மூர்த்தியாக இருப்பவன் அல்ல

என்பார்கள். சிவனுடைய அனேக ரூபங்களில் ஒன்றுதான் ருத்ரன் என்பார்கள். சிவன்தான் பரமாத்மா. ஸரியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஆண்பாலில் சிவன் என்று சொல்லாமல் அஃறிணையாக சிவம் என்றே சொல்வார்கள். அந்தச் சிவம்தான் ஸகல க்ருத்யங்களுக்கும் காரணமான முழு முதற்கடவுள். ஸகல க்ருத்யமும் அடங்கிப்போன சாந்தமும் அதுதான். அதிலிருந்தே லோக வ்யவஹாரார்த்தம் ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹார க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – ருத்ரர் தோன்றுவது. சைவத்தில் – சாக்தத்திலும்தான் – இந்த மூன்றோடு இன்னும் இரண்டு க்ருத்யங்கள், பஞ்ச க்ருத்யம் என்பதாக. திரோதானம் அல்லது திரோபவம் என்பது ஒன்று. அதுதான் மாயை. லோகத்தை எதிலிருந்து எப்படி உண்டாக்கினான்? அதுதான் புரியவே மாட்டேன் என்கிறது. ஏதோ ஒரு மாயா சக்தியால் இப்படி எல்லாவற்றையும் செப்பிடு வித்தை காட்டுகிறான். அதுதான் திரோதானம். மூம்மூர்த்திகளின் கார்யங்களுக்கும் அடிப்படையானது அதுதான். பஞ்ச க்ருத்யத்தில் பாக்கியிருப்பது 'அனுக்ரஹம்'. எப்படியோ ஜீவனுக்குக் கர்மா என்ற ஒன்று ஏற்பட்டபின் அதை அனுபவித்தால்தானே தீர்க்க முடியும்? அதற்கு (1) சரீரம், (2) அதன் புறக்கரணம் மட்டுமின்றி அகக்கரணம் (மனஸ், புத்தி முதலியவை), (3) இவற்றை வைத்துக்கொண்டு வினையை அறுவடை செய்கிற களமாக உள்ள இந்த ஜகத் என்பது, (4) அறுவடையை அனுபவிப்பது என்பவை தேவையாயிருக்கின்றன. (முறையே) தனு, கரணம், புவநம், போகம் என்று சொல்லும் இந்த நாலையும் பரமாத்மா கொடுப்பதுதான் 'அனுக்ரஹம்'. இது சின்ன அனுக்ரஹம். பெரிய அனுக்ரஹம், கடைசியில் இதெல்லாவற்றிலிருந்தும், அதாவது திரோதானத்தினால் உண்டான மாயா லோக வாழ்க்கையிலிருந்தே, ஜீவனை விடுவித்து மோக்ஷ பதத்தைத் தருவதுதான். நடராஜாவின் குஞ்சிதபதம் அந்தப் பதத்தைத்தான் தருகிறது. அதனால்தான் தூக்கிய திருவடி என்று அதற்கு ஏற்றம்.

நடராஜாவின் நாட்டியத்திற்குப் பஞ்சக்ருத்ய பரமானந்தத் தாண்டவம் என்று பெயர். ஒரு கையில் அவர் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற டமருகத்தின் சப்தத்தினால்தான் ஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறது. அபயஹஸ்தத்தினால் 'ஸ்திதி' என்ற பரிபாலனம் செய்

கிறார். இன்னொரு கையிலிருக்கும் அக்னியால் ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார். முஸலகனின் மேலே ஊன்றியிருக்கிற அவருடைய வலது பாதத்தால் திரோதான க்ருத்யத்தை நடத்து கிறார். முடிவாக, குஞ்சிதபாதம் என்ற இடது திருவடியைத் தூக்கிக் காட்டி, 'இதைப் பிடித்துக் கொண்டால் அதுதான் மோக்ஷானுக்ரஹம்' என்று தெரிவிக்கிறார்.

நடராஜா சிவம் என்ற பரமாத்மாவாக, ஸகல கார்யகாரண மூலமாக இருப்பவர். அவரிடமிருந்து ஒவ்வொரு கார்யத்திற்கு ஒவ்வொரு மூர்த்தி வருகிறார். இப்படி வரும்போது ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹாரத்துக்கு, ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – ருத்ரர்கள் இருப்பதுபோல திரோபவ, அனுக்ரஹ கர்த்தாக்களாகவும் இரண்டு மூர்த்திகள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? திரோபவ கர்த்தாவுக்குத்தான் 'ஈச்வரன்' என்று பெயர். நடைமுறையி லும், இதர சாஸ்த்ரங்களிலும் 'ஈச்வரன்' என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் கொடுத்தாலும், சைவ சாஸ்த்ரப்படி 'ஈச்வரன்' என்றால் திரோபவம் என்கிற மாயையைச் செய்யும் மூர்த்தி என்றே அர்த்தம். வெறுமே ஈச்வரன் என்று சொல்லாமல் 'மஹேச்வரன்' என்பார்கள். 'அனுக்ரஹ' கர்த்தாவுக்கு ஸதாசிவன் என்று பேர்.

சுருங்கச்சொன்னால், சைவ சாஸ்திரப்படி, சிவம் என்ற பரமாத்ம வஸ்து ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – ருத்ர – மஹேச்வர – ஸதாசிவர்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹார – திரோதான – அனுக்ரஹங்கள் என்ற பஞ்ச க்ருத்யங்களைச் செய்கிறது. சாக்தத்தில் சிவத்துக்குப் பதில் சக்தியைப் 'பஞ்சக்ருத்ய பராயணா' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ருத்ரன் ஸம்ஹார கர்த்தா. ('குருர் ப்ரஹ்மா') ச்லோகத் திலோ 'மஹேச்வர:' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'குருர் – தேவோ – மஹேச்வர:'. ஆனாலும் இங்கே மஹேச்வரன் என்பதைத் திரோதானகர்த்தா என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் ஸம்ஹாரகர்த்தா என்று பண்ணிக்கொள்வதுதான் பொருத்தம். முதலில் பரஹ்மா, விஷ்ணு என்று ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி கர்த்தாக்களைச் சொன்னதால் அடுத்து ஸம்ஹார கர்த்தாவைச் சொல்வதுதானே பொருத்தம்? சைவ சாஸ்த்ரப்படி நுணுக்க மாகப் போகாமல் ஸாதாரணமாக சிவம், சிவன், ஈச்வரன்,

மஹேச்வரன், ருத்ரன் என்ற எல்லாவற்றையும் ஒருவனுக்கே பேராகச் சொல்வதுபோலவே இங்கேயும் சொல்லியிருக்கிற தென்று அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தப்படி பார்த்தால் விஷ்ணு என்பவர் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவராக ஜகத் பரிபாலனம் பண்ணுவதோடு மட்டும் முடிந்துவிடவில்லை. அவர்தான் முழு முதற்கடவுள். பூர்ணசக்தியாக இருக்கப்பட்ட அவருடைய அம்சங்களாக, அவருக்கு அடங்கி நடப்பவர்களாகத்தான் எல்லாத் தேவர் களும் – முத்தொழில் செய்யும் தேவர்கள் கூடத்தான் – தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் சைவர்கள் பஞ்சக்ருத்யம், ஐந்தொழில் என்று முத்தொழிலுக்கு மேலே இரண்டைச் சொல்லி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தேவதையைச் சொல்வதுபோல வைஷ்ணவர்கள் சொல்லக் காணோம். ஸம்ஹார மூர்த்தியான ருத்ரனுக்கு வேறேயாக திரோதானத் துக்கு மஹேச்வரனென்றும், அனுக்ரஹத்துக்கு ஸதாசிவனென் றும் சைவர்கள் சொல்வதுபோல திரோதான, அனுக்ரஹ மூர்த்திகளாக இருவரைப் பரிபாலன மூர்த்தியான விஷ்ணு வுக்கு வேறேயாகப் பேர் கொடுத்து வைஷ்ணவர்கள் சொல்வ தில்லை. பரம், வ்யூஹம், விபவம், அர்ச்சை, அந்தர்யாமி என்று அவர்களும் ஐந்தைச் சொல்லி அவற்றுக்கான அனேக விஷ்ணுமூர்த்திகளைச் சொன்னாலும் அது வேறுவிதமான 'க்ளாஸிஃபிகேஷ'னாக இருக்கிறது. கவனித்துப் பார்த்தால், பஞ்ச க்ருத்ய 'ஐடியா' அதில் அடங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு முக்யத்வம் கொடுத்து ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்வதாகத் தெரியவில்லை. ருத்ரன் என்று பெயருள்ளவனுக்கு மேலே சிவன் என்கிறதுபோல விஷ்ணு என்று பெயருள்ள பரிபாலன கர்த்தாவுக்குமேலே தனிப்பெயரோடு ஒரு முழுமுதலை அவர்கள் சொல்லவில்லை. நாராயணன் என்ற பெயருக்கு வைஷ்ணவத்தில் உசந்த மதிப்பு உண்டு. அஷ்டாக்ஷரீ என்றும், த்வயம் என்றும் அவர்களுக்கு முக்கியமாக இருக்கப்பட்ட இரண்டு மந்த்ரங்களிலும் நாராயண நாமாதான் இருக்கிறது. ஆனாலுங்கூட 'நாராயணன்தான் முழுமுதற் கடவுள்; விஷ்ணு அவனுக்கு அடங்கிய, அவனுடைய அம்சம்' என்று பிரிந்திருக்க வில்லை. ஸமய ஸம்பிரதாயத்துக்கே விஷ்ணுவின் பெயரை வைத்து 'வைஷ்ணவம்' என்றுதானே பெயர் இருக்கிறது? 'விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்', 'விஷ்ணு புராணம்' என்றெல்லாம்

சொல்லும்போது விஷ்ணுவேதான் முழுமுதல் தெய்வமாக இருக்கிறார். (உடனுள்ள வைஷ்ணவரிடம் விசாரணை செய்து விட்டு) 'விஷ்ணு' என்பது வேதத்தை அனுஸரித்து வந்த வைதிகமான பெயரென்றும், 'நாராயணன்' என்பது பாஞ்சராத்ரம் என்பதாக வைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யமாக இருக்கிற தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து வந்த தாந்த்ரிகமான பெயரென்றும் இவர் சொல்கிறார். (சிரித்துக்கொண்டே, அவஸரமாக:) நான் சொல்லலை, நான் சொல்லலை – இவர், வைஷ்ணவர், சொல்வதைத்தான் ஒப்பிக்கிறேன்!

குரவே நம:

(குருர் – ப்ரஹ்மா) ச்லோகத்துக்குப் போகலாம். அதில் முதலில் குருவை ப்ரஹ்மா என்றும், அப்புறம் விஷ்ணு என்றும் சொல்லி மூன்றாவதாக மஹேச்வரன் என்று சொல்லி முத்தொழில் புரியும் மூன்று மூர்த்திகளாகக் காட்டிவிட்டு, முடிவாக அவரே முழு முதல் தெய்வமான 'ஸாக்ஷாத் பர ப்ரஹ்மம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஐந்தொழில் என்பது சைவர்களும் சாக்தர்களும் மட்டுந்தான் சொல்வது. பொதுவாக உலகத்தில் சொல்கிறபடி (ச்லோகத்திலும்) முத்தொழிலைச் சொல்லி, அவற்றுக்குரிய மூர்த்திகளைச் சொல்லி அப்புறம் மூலப்பரம்பொருளைச் சொல்லி, குருதான் இந்த மூர்த்திகள் யாவரும்; அவருக்கு நமஸ்காரம் – 'தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்று முடித்திருக்கிறது. 'குருமூர்த்தியாக உள்ள அவருக்கு – 'தஸ்மை' என்றால் 'அவருக்கு' – நமஸ்காரம்'.

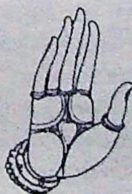
அத்வைத சாஸ்த்ரங்கள் அத்தனையையும் பிழிந்து ஸார மாகத் தருவதுபோல ஆசார்யாள் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம் ஒன்று செய்திருக்கிறார். 'தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம்' என்று

சொல்வார்கள். அஷ்டகம் என்றால் எட்டு ச்லோகம் கொண்ட ஸ்தோத்ரம். ஆனாலும் இதில் எட்டுக்குப் பிறகும் சில ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. (நூற்பயனைச் சொல்லும்) பலச்ருதியாக ஒரு ச்லோகம் மாத்திரமில்லாமல் மேலும் நாலைந்து ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. எல்லாமே ரொம்ப அர்த்த புஷ்டியும் அழகும் கொண்டவை. 'குருர் - ப்ரஹ்மா' ச்லோகத்தில் 'தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்று முடித்திருப்பது போலவே, ஆசார்யாளும் அந்த ஸ்தோத்ரத்தில் (முதன் ஒன்பது ச்லோகங்களில்) ஒவ்வொரு ச்லோகத்தையும்

தஸ்மை ஸ்ரீ குரு மூர்த்தயே நம இதம் ஸ்ரீ தக்ஷிணா மூர்த்தயே

என்று முடித்திருக்கிறார்.

த்ரிமூர்த்திகளாகவும் அவர்களுக்கும் மூலப்பொருளான பரம்பொருளாகவும் குரு இருப்பதால் அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டுமென்றால், வேடிக்கையாக, 'ஏன்? எதற்காக?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது! வேடிக்கை என்றால் வெறும் தமாஷ் இல்லை. வம்பு மாதிரி, வாதம் மாதிரி 'த்ரிமூர்த்தி, பரப்ரஹ்மம் ஆகியனவாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும், அதற்காக ஏன் ஐயா நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. வேடிக்கை, வாதம் இரண்டும் கலந்து!

முத்தொழில் புரிபவர் என்பதற்காக வழிபாடில்லை!

ச்லோகத்தில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று மூன்று பேரை வரிசையாகச் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் பர ப்ரஹ்மம் என்பதால் அந்த மூன்று பேரை ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளாகவே காட்டியிருக்கிறது என்பது வெளிப்படை. இத்தனை நாழி அதைப் பற்றித்தான் விசாரித்தோம்.

தேவர்களெல்லாம் எந்தக் கஷ்டமானாலும் ப்ரம்மாவிடம் தான் முதலில் முறையிடுவார்கள். அஸுரர்களிலும் பல பேர் தபஸ் பண்ணி அவரிடமிருந்து வரம் பெற்றிருக்கிறார்கள் - என்னும்போது அவர்கள் அவரை ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்று மட்டும் வைத்து அவரிடம் போய்ப் பிரார்த்திக்கவில்லை. தெய்வசக்தி என்று பொதுவாகச் சொல்கிறோமே, அந்தச் சக்தி நிரம்பிய ஒருவர் என்றுதான் அவரிடம் இவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு ஏதேதோ ஸௌக்யங்களை, போக போக்யங்களை அவர் கொடுக்க வேண்டும்; பிரார்த்திப்பது தேவர்களானால், அஸுரர்கள் அழிந்து போக அவர் அருள் புரியவேண்டும்; அல்லது பிரார்த்திப்பது அஸுரர்களானால், தேவர்களை அழிக்க அவர் பலம் தரவேண்டும் என்றுதான் அவரிடம் போயிருக்கிறார்கள். இதில் ஸௌக்யம் போகபோக்யம் கொடுப்பதென்பது பரிபாலனத்தைச் சேர்ந்தது. அது த்ரிமூர்த்திகளில் விஷ்ணுவின் கார்யம். அஸுரர்கள் அழிவது, அல்லது தேவர்கள் அழிவது என்றால் அதுவோ ருத்ரனின் கார்யம். இவற்றுக்காகத்தான் அவர்கள் ப்ரஹ்மாவிடம் போயிருக்கிறார்கள். ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக அவர் செய்யக் கூடிய எதையோ கேட்டுக்கொண்டுதான் அவர்கள் அவரிடம் போனார்களென்றில்லை.

தனக்கு சிரஞ்ஜீவித்வம் வேண்டுமென்று பல அஸுரர்கள் அவரிடம் ப்ரார்த்திக்க அவரோ, 'அப்படி அன்-கண்டிஷன லாக வரம் தர எனக்குச் சக்தியில்லையப்பா! மரணம் வராம லிருக்க ஏதாவது கண்டிஷன் வேணுமானால் போட்டுக் கேளு; தருகிறேன்' என்று சொல்வதாகப் பல புராணங்களில் பார்க்கி றோம். இதிலிருந்து அவர், 'வெறும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா இல்லை, எதையும் செய்ய வல்லவர்' என்ற நம்பிக்கையிலேயே வரம் கேட்பவர்கள் அவரிடம் போயிருக்கிறார்களென்றும், ஆனால் அவரோ தாம் ஸர்வசக்தி படைத்தவரல்ல என்றே தம்மைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாரென்றும் ஆகிறது.

யாராவது சிலபேர் அவரிடம், 'இப்படியிப்படி அடுத்த ஜன்மா கொடுங்கள்' என்று வரம் கேட்டிருக்கலாம். அல்லது பிள்ளைவரம் கேட்டிருக்கலாம். இவர்கள் வேண்டுமானால் ஒருவேளை அவர் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்பதால் மட்டுமே அவரை இம்மாதிரிக் கேட்டிருக்கலாமோ என்னவோ? ஆனால்

இதே வரத்தை இதர தெய்வங்களிடமும் – சிவன், விஷ்ணு, அம்பாள், ஸுப்ரமண்யர் போன்றவர்களிடமும் – பல பேர் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் பிறப்பு ஸம்பந்தமான வரமானால் படைப்புக்கே ஏற்பட்ட ப்ரம்மாவிடம்தான் போக வேண்டுமென்று பொதுக் கருத்து இல்லை என்றே ஏற்படுகிறது. இதையே இன்னொரு தினுஸில் திருப்பிப் பார்த்தால் படைப்புக் கடவுள் என்ற முறையில்தான் ப்ரம்மாவிடம் போய் ஒன்றை வேண்டிக் கொண்டார்களென்று இல்லை என்று தெரிகிறது.

இதேபோல விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பலபேர் உபாஸித்து இஹ – பர ஸௌக்யங்களில் அத்தனையையும், பரம ஞானத்தையும், மோக்ஷத்தையும்கூடப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்னும்போது அவர்கள் அந்த இரண்டு பேரையும் பரிபாலன கர்த்தா, ஸம்ஹார கர்த்தா என்று மாத்திரம் வைத்து ஆராதிக்கவில்லையென்று தெரிகிறது. இவர்களை வேண்டிக்கொண்டு, தபஸ் முதலானது பண்ணியே பலர் புத்ரவரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். 'ராஜா இருந்தான்; அவனுக்கு எல்லா ஸௌக்யங்களும் இருந்தன; ஆனால் பிள்ளை இல்லையே என்ற பெரிய குறை மட்டும் இருந்தது; இல்லாவிட்டால், யாரோ ஒரு ரிஷி இருந்தார்; அவருக்கு மனஸில் எவ்வளவோ சாந்தி இருந்தும் பித்ரு ருணம் (மூதாதையரின் கடன்) தீர்க்கப் பிள்ளையில்லையே என்பது விசாரமாயிருந்தது; அந்த ராஜா, அல்லது ரிஷி விஷ்ணுவை, அல்லது சிவனைக் குறித்துத் தபஸ் பண்ணினார்; விஷ்ணுவோ சிவனோ ப்ரஸன்னமாகிப் புத்ர வரம் கொடுத்தார்' என்று அனேகம் கதைகள் பார்க்கிறோம். இங்கேயெல்லாம் ப்ரஹ்மாவுக்குரிய ஸ்ருஷ்டியை இந்த இரண்டு பேர் செய்திருப்பதாக ஆகிறது. அதோடு, தேவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள், ரிஷிகள் பிரார்த்தித்தார்கள் என்று மஹாவிஷ்ணு அவதாரத்துக்கு மேல் அவதாரமாக எடுத்து ஹிரண்யன், ராவணன், கம்ஸன் என்று பல பேரை ஸம்ஹாரம் பண்ணியிருக்கிறார். சிஷ்ட பரிபாலனம் என்று அவர் பண்ணுவதே பூர்வயுகங்களில் முக்யமாக துஷ்ட நிக்ரஹமாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. சிவனைப் பார்த்தால் அவர் எத்தனையோ பக்தர்களுக்கு ஆயுராரோக்யம், ஐச்வர்யம் என்று வாரி வழங்கியிருக்கிறார். ஸ்தல புராணங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ராஜாக்கள் கட்டிய அனேக சிவாலயங்

கள் இருக்கின்றன அல்லவா? ஒரு ராஜாவின் கொடூரமான நோயை ஈச்வரன் ஸொஸ்தம் செய்தான், ஒரு ராஜா ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டில் வஸித்தபோது அவன் இந்த லிங்கத்தைப் பூஜித்துத்தான் ஈச்வரன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தான், அதற்காகவே அவர்கள் இந்த ஆலயத் திருப்பணி செய்தார்கள் என்று (ஸ்தல புராணங்களில்) இருக்கும்.

(இவற்றிலிருந்து) என்ன தெரிகிறதென்றால், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியோரிடமிருந்து பல பேர் பலவிதமான வரங்கள் பெற்றிருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் அந்த மூவரையும் எல்லாம் செய்யக்கூடிய தெய்வ சக்தி நிரம்பியவர்கள் என்றுதான் பூஜித்திருக்கிறார்களேயொழிய, இவர் ஸ்ருஷ்டி மட்டும் செய்பவர், இவர் ஸ்திதிக்கு மட்டும் அதிகாரி, இவர் ஸம்ஹாரம் மட்டும் செய்பவர் என்று நினைத்து அவர்களை ஆராதிக்கவில்லை.

ஆனால் இந்த (குருர் – ப்ரஹ்மா) ச்லோகம் போகும் ரீதியிலிருந்தோ ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாக இவர்கள் இருப்பதற்காகவே, அல்லது அந்த அதிகாரத்தில் மாத்திரம் அவர்களை வைத்தே, அவர்களுடைய உருவமாயுள்ள குருவுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும், நமஸ்கரிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதாகத் தெரிகிறது. 'இவர்தான் ப்ரஹ்மா, இவர்தான் விஷ்ணு, இவர்தான் மஹேச்வரன்' என்று சொல்லி, 'இவருக்கு நமஸ்காரம் – குரவே நம:' – என்று முடித்தால், 'அந்த மூன்று கார்யங்களைப் பண்ணுவதற்காகவே அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய நமஸ்காரத்தை இவருக்குச் செய்' என்பதாகத்தானே அர்த்தம் கொடுக்கிறது? நமஸ்காரம் என்றால் உபாஸனை என்று அர்த்தம். ஒருவரைப் பக்தியோடு உபாஸித்து ப்ரார்த்திப்பதற்கு நமஸ்காரத்தை அடையாளமாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

இங்கேதான், வேடிக்கையோ, வம்போ, வாதமோ, எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், வருகிறது!

ஸ்ருஷ்டிக்குத்தான் சாமி, ஸ்திதிக்குத்தான் சாமி, ஸம்ஹாரத்துக்குத்தான் சாமி என்று ஒருவரை வைத்துவிடும்போது

அவரைப் பக்தி பண்ணி உபாஸிக்க வேண்டியதே இல்லை! நமக்கு ஸந்தோஷகரமான ஒன்றை ஒரு ஸ்வாமி செய்திருக்கிறார், செய்கிறார், அல்லது செய்வார் என்கிறபோதுதான் அவரிடம் பக்தி உண்டாகி உபாஸிப்போம். ப்ரம்மா நம்மைப் படைத்தாரே என்று நாம் ஸந்தோஷமா படமுடியும்? அவரிடம் சண்டை வேண்டுமானால் பிடிக்கலாம் என்றுதான் தோன்றும். படைப்பதற்கு மேல் அவர் ஒன்றும் செய்ய முடியாது – அதாவது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்றே அவரை வைக்கிறபோது. இனிமேல் நம்முடைய இந்த வாழ்க்கையில் அவர் செய்யக்கூடியது எதுவுமில்லை. இவரிடம் எதற்குப் பக்தி வைக்கணும்? அதற்கு அடையாளமாக நமஸ்காரம் பண்ணணும்? ஆனதினால் 'குருதான் ப்ரஹ்மா, ஆகவே குரவே நம:' என்று முடிச்சுப் போட்டால் எடுபடாது. (சிரித்து) நாங்கள் நவீன கால ப்ரஜைகள். 'லாஜிக்'லாக ஸரியாக வந்தால்தான் ஒப்புக் கொள்வோம்! ஆகையால் குரு ப்ரஹ்மாவாக இருப்பதற்காக அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ண முடியாது!

'குருர் – விஷ்ணு:' – விஷ்ணு ஸமாசாரத்திற்கு அப்புறம் வருகிறேன்.

'குருர் – தேவோ மஹேச்வர: – தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்றால், இது ப்ரம்மா விஷயத்தை விடவும் ஒப்புக் கொள்ளவே முடியாது! ருத்ர மூர்த்தி சூலத்தை தூக்கிக் கொண்டுவந்து ஹதாஹதம் பண்ணுபவர். வேறே ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது. அவருக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, ச்லோகத்தில் அவரை ஸம்ஹார க்ருத்யத்துக்கு மட்டும் உரியவராகக் காட்டிக்கொடுக்கும்போது அப்படித்தான் வைத்திருக்கிறது. நம்மை ஸம்ஹாரம் செய்கிறவரிடம் பக்தியா உண்டாகும்? 'ஸ்வாமி, என்னை ஸம்ஹாரம் பண்ணுங்கோ!' என்று வேண்டிக்கொள்ள யாராவது தயாராயிருப்பார்களா? ஜன்மா எடுத்துவிட்டோமே என்று எத்தனைதான் வருத்தப் படுபவர்களாக இருந்தாலும், அதற்காக ப்ரம்மாவிடம் என்னதான் 'கர்ர்புர்ர்' என்று இருந்தாலும், அதே ஸமயத்தில் ஸம்ஹாரமாவதற்கு நாம் யாராவது ரெடியாக இருக்கிறோமா என்ன? நாம் பெரிய திட்டாக, வயிறெரிந்து சொல்வதே ஒருத்தர் சாகணும் என்று சபிப்பதுதான். இப்படிப்பட்ட சாபத்தைக் காரியமாகவே நடத்தி விடுகிறவனை அனுக்ரஹ

மூர்த்தியாகக் கொண்டு எங்கேயாவது நமஸ்கரிக்க முடியுமா?

இன்னொன்றும் கவனிக்க வேண்டும். சிவன் – மஹேச்வரன், ருத்ரன், எதுவோ ஒரு பேர்: ஸம்ஹாரகர்த்தா என்பது தான் பாயின்ட் – சிவன் ஸம்ஹாரம் செய்கிறார் என்னும் போது அவர் சாச்வதமாக ஜன்ம நிவ்ருத்தி கொடுக்கிறார் என்று அர்த்தமாகாது. முன்னேயே சொன்னேன்: ப்ரக்ருதி நியதியில் ஒரு சரீரம் ஜீர்ணமாகி மரணம் ஏற்பட்டாலும், கர்மாவைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக இன்னொரு சரீரம் எடுத்துத்தான் ஆகணும். ருத்ரன் இந்த ஜன்மாவில் எடுத்த சரீரத்தைத்தான் நிவ்ருத்தி பண்ணுகிறானே தவிர, ஜன்மாவையே, கர்மாவையே நிவ்ருத்தி பண்ணிவிடவில்லை. நமக்குப் பிடிக்கிறதோ, பிடிக்கவில்லையோ, ஒரேயடியாக ஜன்ம நிவ்ருத்தி 'கம்பல்ஸரி'யாக கொடுக்கிறானென்றாலாவது, 'அப்பா! ஜனன – மரண சக்கரத்திலிருந்து தப்பணும் என்று என் அஞ்ஞானத்தில் எனக்காகத் தெரியாவிட்டாலும், நீ பிடிவாதமாக என்னை விடுவிக்கிறாயே!' என்று அவனைப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கலாம். இது அப்படியும் இல்லை.

ப்ரளயத்தின்போது அவன் நம்மை ஸம்ஹரித்துத் தன்னிடம் லயப்படுத்திக்கொண்டு, அடுத்த ஸ்ருஷ்டிவரை, அதாவது நீண்டகாலம், ஓய்வு தரத்தான் செய்கிறான். ஆனாலுங்கூட ப்ரளயத்தை நினைத்து பயப்படத்தான் நம்முடைய அஞ்ஞான நிலையில் தோன்றுகிறதே தவிர, அதற்காக வேண்டிக்கொண்டு அவனை நமஸ்காரம் பண்ணணுமென்று நிச்சயமாகத் தோன்றவில்லை.

நெஞ்சில் கை வைத்துக்கொண்டு சொன்னால், நாமிருக்கும் ஸ்திதியில் நம்மில் யாரும் சாவை விரும்பவில்லை. எனவே சாவைக் கொடுப்பவனாகவே ஒரு மூர்த்தி இருப்பதற்காக அவனை நாம் உபாஸிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனபடியால், 'குருர் – தேவோ மஹேச்வர: தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்றால் (சிரித்து) அடியோடு தப்பு!

'குருர் – விஷ்ணு:' இங்கேதான் (இப்படிச் சொல்கிற போதுதான்) மேல் பார்வையில், பக்தியுடன் நமஸ்காரம் செய்யலாம் மாதிரித் தோன்றுகிறது. விஷ்ணுதான் நம்மைப்

பரிபாலிப்பவர், காப்பாற்றுபவர் என்பதால் அவர் செய்கிற ரக்ஷணைக் கார்யம் ரொம்ப நல்லதாக, நம் மனஸுக்கு ரொம்பப் பிடித்ததாக இருக்கிறது. ஆகையால் அவரை உபாஸிக்க வேண்டியதுதான், குருவானவர் விஷ்ணுவாக இருப்பாரானால், 'குருர் – விஷ்ணு; தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்று அவருக்கு நிறைய நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டியதுதான் என்று தோன்றுகிறது. மேலோடு பார்க்கும்போது இப்படித் தோன்றுகிறது.

கொஞ்சம் ஆழ்ந்து பார்த்தால் அபிப்ராயம் மாறிப் போகிறது! விஷ்ணு பரிபாலனமூர்த்தி என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருப்பதிருக்கட்டும். நடைமுறையில், நம் வாழ்க்கையில், அப்படி ஆஹா என்று நாம் ஸந்தோஷப்படும்படி அவர் பரிபாலிப்பதாகத் தெரிகிறதோ? 'அவர் காப்பாற்றுகிறார், நமக்கென்ன குறை?' என்று யாருக்காவது அவர் செய்ததற்காகவும், செய்கிறதற்காகவும் நன்றியோடு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதோ? 'இவர்தானே பரிபாலன மூர்த்தி என்கிறார்கள்? அதனால் இனிமேலாவது இன்ன இன்ன ஸௌக்யங்களைக் கொடுக்கட்டும்' என்று இனிமேல் அவர் செய்ய வேண்டியதற்காகத்தான் அவரை நமஸ்கரிப்போமே யொழிய இதுவரை செய்ததற்காகவோ, இப்போது செய்கிறதற்காகவோ மனம் நிறைந்து பண்ண மாட்டோம்! எல்லோருமே இப்படித்தான் இருக்கிறோம் என்று சொல்வதற்கில்லை – அப்படி நான் சொல்லியிருந்தால் ஸரியில்லை. ஆனால் மிகவும் பெரும்பாலானவர்கள் அப்படித்தான் இருக்கிறோம். 'எப்படியெல்லாம் நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறான்?' என்று நிறைந்து இருக்கிறவர்கள் ரொம்பக் குறைச்சல். 'நம்மை இப்படி வெச்சிருக்கானே, அதைக் கொடுக்கலையே, இதைக் கொடுக்கலையே!' என்று மூக்கால் அழுகிறவர்கள்தான் மெஜாரிட்டி. 51% மெஜாரிட்டி இல்லை, 90–99% மெஜாரிட்டி! இப்போது நன்றாக வைத்திருக்கிறானென்று த்ருப்தியாயிருப்பவர்களில்கூட ரொம்பப் பேர் நாளைக்கும் அவனாக நன்றாக வைப்பான் என்று த்ருப்தியாக இருந்துவிட மாட்டார்கள். எதிர்காலத் தேவைகள், குறைபாடுகள் எதையாவது வைத்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். இப்போது இங்கே மஹாவிஷ்ணு வந்து நின்று கொண்டு எல்லோரும் தங்களுக்கு என்னவாவது வேணுமானால் பெடிஷன் கொடுக்கலாம் என்று

சொன்னால் நம்மில் ஒவ்வொருத்தரும் ஒரு பெரிய லிஸ்ட் வைத்திருப்போம்!

என்ன அர்த்தம்? பரிபாலன மூர்த்தி என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் அந்தக் கார்யத்தை ஸரியாகப் பண்ணாததாகத்தான் நமக்கு உள்ளூர அபிப்ராயம் என்றே அர்த்தம்!

வாஸ்தவத்தில் அவர் பண்ணாமலில்லை. ப்ரம்மாவுக்குச் சொன்னதேதான் இவருக்கும். 'நாம் கட்டிக்கொண்ட கர்ம மூட்டைக்காகத்தான் ப்ரஹ்மா நமக்கு ஜன்மா தருகிறாரே தவிர, அவராக நம்மைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டுமென்று அப்ப டிச் செய்யவில்லை. ஆனதினாலே, 'ஏனையா, ஜன்மா கொடுத்தீர்?' என்று அவரிடம் சண்டைக்குப்போவது விவேக மில்லை' என்று சொன்னேனல்லவா? அப்படியேதான் நமக்கு life-ல் இன்ன இன்னதான் மஹாவிஷ்ணு கொடுத்திருக்கிறார், இன்னதெல்லாம் கொடுக்கவில்லை, கொடுத்ததைவிட கொடுக் காததுதான் ரொம்ப ஜாஸ்தி என்றால், இதற்குக் காரணம் நம் கர்மாவுக்கு இதுதான் நமக்கு ப்ராப்தி என்பதுதான். அவர் ஏதோ வேண்டுமென்றே கஷ்டப்படுத்துகிறார், கிராக்கி பண்ணுகிறாரென்று அர்த்தமேயில்லை. கர்மாவைப் பார்க்கி றார். அதை வைத்து இவ்வளவுதான் கொடுக்கணுமென்று கணக்குப் போட்டுக் கொடுக்கிறார்; அவரிஷ்டப்படி, மனம் போனபடி இல்லை. விவேகமுள்ளவர்கள் இப்படியே எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் நாம் அவிவேகிகள்தானே? விவேகம் வந்தவர்களா யிருந்தால் நமக்கு எதற்குக் குரு? அது வருவதற்குத்தானே குரு என்று ஒருத்தர்கிட்டே போய் நிற்கிறோம்? இந்த நிலையில் விவேகிகளுக்கானதை நமக்குச் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. இப்படியிருக்கிறபோது, மஹாவிஷ்ணுவின் ரக்ஷிப்பு போத வில்லை, அவர் ஸரியாகப் பண்ணவில்லை என்று நமக்கு இருக்கிறபோது அவரை நமஸ்கரிப்பது, பக்தியோடு உபாஸிப் பது என்றால் எப்படி?

ஆனால், 'சாக அடியுங்கோ, ஸ்வாமி?' என்று சிவனிடம் வேண்டிக்கொள்வதற்கு மனஸு வராது என்ற மாதிரியில்லா

மல், 'நன்னா ரக்ஷியுங்கோ, ஸ்வாமீ!' என்று விஷ்ணுவிடம் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ள இடமிருக்கிறதே – இதுவரை அவர் ரக்ஷித்து வருவது நமக்கு த்ருப்தியில்லையென்றாலுங்கூட இனிமேலாவது நன்றாகச் செய்யும்படியாக அவரிடம் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ள இடமிருக்கிறதே – அதனால் (அவர் இனிப் பண்ண வேண்டியதற்காக) நமஸ்காரம் செய்யலாமே என்றால்... ரக்ஷணத்துக்குத்தான் அவர் இருக்கிறார். அந்த உத்யோகத்தை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருக்கும்போது நாம்போய் அவரிடம் 'நன்னா ரக்ஷியுங்கோ!' என்றால், அவர் ட்யூட்டியை ஸரியாகச் செய்யாததாக நாம் குத்திக் காட்டுகிற மாதிரி ஆகாதோ? இப்படிக் கேட்டால் அவர் கோபித்துக்கொண்டு, 'நீ சொல்லிக்கொடுத்துதான் நான் தெரிஞ்சுக்கணுமோ?' என்று, செய்வதையும் குறைத்துக் கொண்டுவிட்டால் என்ன ஆவது? இருந்தாலும், குத்திக்காட்டிக் குற்றம் சொல்கிறாற் போலில்லாமல் விநயமாக இம்மாதிரி விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ளலாமோ என்று பார்த்தால்...

ஸரி, நமஸ்காரம் செய்து அவரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறோம். அவர் என்ன சொல்வார்? யோசித்துப் பார்த்தால் அவர் என்ன சொல்வாரென்று ஊஹிக்க முடியும். 'நானாக எதுவும் பண்ணுவதற்கில்லை. நாங்கள் மூன்று பேருமே எங்கள் இஷ்டப்படி எதுவும் பண்ணவில்லை. எங்களுக்கு அந்த அதிகாரம் கிடையாது. ஸர்வ சக்தனான ஒரு பரமாத்மா கொடுத்திருக்கும் வேலையை, எல்லை போட்டுக் கொடுத்திருக்கும் வேலையையே, நாங்கள் செய்கிறோம். உங்கள் கர்மாவைக் கொண்டே இன்ன மாதிரிப் பிறப்பைக் கொடுப்பது என்று பிரம்மா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தப் பிறவியில், அதாவது பிறவி ஒவ்வொன்றிலும், உங்கள் கர்ம மூட்டையில் ஏதோ ஓர் அளவு நீங்கள் அநுபவிக்க வேண்டுமென்று பரமாத்மா நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார். அந்த அளவு பார்த்தே உங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஜன்மாவிலும் நான் ரக்ஷிப்புக் கொடுக்கிறேன். நிறைய ஸுக்ருதம் இருந்தால் – அது நீங்களே செய்ததுதான் – நிறைய ரக்ஷிப்புத் தருகிறேன். குறைவாக இருந்தால் குறைவாகத் தருகிறேன். நீங்கள் எத்தனை ரூபாய் வைத்திருக்கிறீர்களோ அதற்கான சரக்குத் தருகிறேன். கள்ள நோட்டு நீட்டினால் தண்டனை தருகிறேன். இப்படிப்

பரமாத்மாவின் நிர்ணயப்படி ஒரு ஜன்மாவுக்கான அளவை நீங்கள் அனுபவித்தானவுடன் ருத்ரமூர்த்தி வியாதி, வக்கை என்று எதையோ அனுப்பி ஆயுளை முடித்துவிடுகிறார். ஆகக்கூடி, இனிமேலே உங்களுக்கு நல்ல ரக்ஷிப்புக் கிடைக்கணு மென்றால் அதற்கு விசை உங்கள் கிட்டேயேதான் இருக்கிறது. ஸத்கர்மா நிறையப் பண்ண ஆரம்பியுங்கள். அப்போது நல்ல ரக்ஷிப்பு கொடுக்கும்படியாக என்னைப் பரமாத்மா வைப்பார். ஆனால் அதுவுங்கூட நீங்கள் ஆசைப்படுகிற மாதிரி இன்றைக்கு ஸத்கர்மா செய்தால் நாளைக்கே அதன் ஸௌக்ய பலன் கிடைத்து விடுமென்று நான் 'காரன்டி' பண்ணத் தயாரில்லை. என்றைக்கோ, எந்த ஜென்மத்திலோதான் பலன் என்று பரமாத்மா தீர்மானம் செய்துவிட்டால் நீங்கள் என்னிடம் சண்டைக்கு வந்து ப்ரயோஜனமில்லை' என்று இப்படித்தான் மஹாவிஷ்ணு சொல்வார்.

இங்கே நன்றாக 'க்ளிய'ராகிவிட்டது, இவரையும் நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டியதில்லை என்று. இவரை, அவரை, மூன்று பேரையுந்தான்! நடுவாந்தரத்திலே ஒன்று சொன்னாரோ இல்லையோ, 'உங்களுடைய ரூபாய் எவ்வ ளவோ அதற்கேற்ற சரக்குத்தான்' என்று. அதில் எல்லாம் முடிந்துபோய் விடுகிறது. ரூபாய்க்கு ஸரியாக சரக்கு தரும் வியாபாரியை யாராவது நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோமா? (சிரிக் கிறார்.)

நாம் பண்ணுவதை வைத்து இப்படியிப்படிப் பலன் என்று முடிவெடுப்பவன் எவனோ ஒருத்தன். இந்த மூன்று பேரும் இல்லை. பரமாத்மா என்கிறவன். ஸர்வ சக்தனாக இருக்கிற வன். அவன் எடுத்த முடிவை இவர்களைக்கொண்டு அமல்படுத் துகிறான். இவர்கள் அவனிடமிருந்து பெற்ற ஸ்ருஷ்டி சக்தி, பரிபாலன சக்தி, ஸம்ஹார சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டு தங்கள் ட்யூட்டியைச் செய்கிறார்கள். ட்யூட்டி செய்கிற ஆபீஸர்களிடம் நாம் போய் 'இந்த ப்ரகாரம் பண்ணுங்கோ, அந்த ப்ரகாரம் பண்ணுங்கோ' என்று கேட்டு என்ன ப்ரயோஜனம்? ஒரு பக்கம் இது நமக்குப் பயன்தராத வியர்த்த மான காரியமென்பதோடு, இன்னொரு பக்கம் ஆபீஸர்களிடம்

போய்த் தப்பான சலுகை கேட்டு லஞ்சம் கொடுக்கிற மாதிரியும் ஆகிறது. ஏற்கெனவே பலதினுஸாக (கர்மா) பண்ணிவிட்டுப் பரமாத்மாவிடம் மாட்டிக் கொண்டு முழிப்பது போதாதென்று, 'என் தீர்ப்பை மாற்றச் சொல்லி என் சிப்பந்திகளுக்கே லஞ்சம் கொடுக்கப் பார்க்கிறாயா?' என்று வேறே... (பயப்படுவது போல) வேண்டாண்டாப்பா. நமக்கு இந்த த்ரிமூர்த்தி நமஸ்காரம்! இவர்களுக்கு நமஸ்காரம் (பண்ணுவது) என்ற அபிப்ராயத்துக்கே ஒரு நமஸ்காரம்★! (சிரிக்கிறார்.)

ஆக ப்ரஹ்ம, விஷ்ணு, ருத்ரர்களுக்கு, அவர்களாக ஏதோ செய்யக்கூடியவர்கள் என்னும்போதுதான் புராணாதிகளில் பல பேர் செய்திருப்பதுபோல நாமும் நமஸ்காரம் செய்து உபாஸிக்க இடமிருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்கு மேலே ஒரு பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்று திட்டவட்டமாக அதிகார எல்லை போட்டுக் கொடுத்து அவர்கள் அதன்படியே ஆபீஸ் பண்ணுகிறார்களென்று வைத்துப் பார்க்கும்போது இடமில்லை. இவர்களுக்கு நமஸ்காரமென்றால் அது மேலதிகாரியான பரமாத்மாவுக்கு அபசாரம் என்றாகி, அவன் அதற்காகவும் வேறு வைத்துத் தீட்டுவதாகத்தான் ஆகும்.

'இந்த மூன்று பேர் இப்படி மூன்று ஆபீஸ் பண்ணுவது மட்டுமில்லை, இதற்கான சக்தியைப் பரமாத்மாவிடமிருந்து பெற்றிருப்பது மட்டுமில்லை, இவர்களுக்குள்ளே உட்கார்ந்திருக்கும் பரமாத்மாவுடன் இவர்கள் அப்படியே ஒன்றிப்போய் அவனாகவே இருந்துகொண்டு ஸர்வசக்தனான அவனைப் போல எதையும் செய்யக்கூடியவர்கள்; கர்மாவை மன்னித்தும் மீறியும்கூடப் பரமாத்மா பண்ணுவதுபோல, அல்லது கர்மாப்படியே நடப்பதை நாம் அழாமல், மூஞ்சியைச் சுளிக்காமல் சாந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்வத்தை அவன் தருவதுபோல இவர்களும் தந்துவிடுவார்கள்' என்று வைத்துக்கொள்ளும் போதுதான் இவர்களை நமஸ்கரித்து உபாஸிப்பதற்கு இடமிருக்கிறது.

★ 'திக்குக்கு ஒரு நமஸ்காரம்' என்று ஒரு விஷயத்திற்கு முடிவாக முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் அர்த்தத்தில் சொல்கிறார்.

எந்தத் தெய்வத்தையுமே இப்படி முழுமுதற் தெய்வத்தின் ஒரு தோற்றமாகக் கொண்டு, ஆனாலும், 'குறிப்பாக இந்தத் தோற்றத்தில் இது இந்தக் காரியத்துக்கு அதிகாரம் வஹிக்கிறது. ஆனால் நாம் பூர்ணமாக மனஸை இதனிடம் கரைத்து வேண்டிக்கொண்டால் அதுவும் மனஸு கரைந்து, தான் பரமாத்மாவிலே கரைந்து, அந்தப் பரமாத்மாவினாலேயே நமக்கு நடக்கக் கூடிய எதையும் ஸாதித்துத் தந்துவிடும்' என்று உபாஸனை செய்வதுதான் முறை.

இங்கே விஷ்ணு, ருத்ரர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஒரு வித்யாஸம் சொல்வதுண்டு. விஷ்ணுவும் ருத்ரமூர்த்தியும் வெளிக்கார்யம் எப்படி வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் – ஓர் ஆய்ச்சியிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு, ஒரு பிட்டு வாணிச்சிக்குக் கூலிவேலை செய்துகொண்டு இருக்கிறபோது கூட – உள்ளூறப் பரமாத்மாவோடு ஒன்றுபட்டு ஸதாகாலமும் அந்த ஸர்வசக்தனாகவும், சக்தி விலாஸமெல்லாமும்கூட அடிபட்டுப் போன நிர்குண ப்ரஹ்ம வஸ்துவாகவும் தங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்கள். அம்பாள், ஸாக்ஷாத் பராசக்தி, அவளும் இப்படித்தான். மஹாலக்ஷ்மி மஹாவிஷ்ணுவோடு கொஞ்சம்கூடப் பிரியாத பாவத்தில் கரைந்திருந்து தத்-த்வாரா (அதனடியாக) பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒன்று பட்டிருப்பவள். வைஷ்ணவர்கள் (அவளுடைய) ஸ்தானத்தை நன்றாக உயர்த்தி, அனுக்ரஹிக்குமாறு மஹாவிஷ்ணுவைத் தூண்டுடிவிடும் சக்தியே அவள்தான் என்பார்கள். 'தாயார், தாயார்' என்று நம் மனஸை உருக்கும்படியாக இப்படி அபிப்ராயம் சொல்வார்கள். நம்முடைய ஆசார்யாளும் மஹாலக்ஷ்மியை ஸ்துதிக்கும்போது அவளையே 'கீர்தேவதை', அதாவது ஸர்ஸ்வதி என்றும், 'சசிசேகரவல்லபா' அதாவது சந்த்ரமௌளீச்வரனின் சக்தியான அம்பாள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.★

பிள்ளையார், முருகன் ஆகியவர்களும் இப்படியேதான் (முறையே) விக்னஹர்த்தா, தேவஸேனாதிபதி என்று மட்டும் முடிந்து போகாமல் முழுமுதலாக நின்று கொண்டு அனுக்ரஹிக்கக் கூடியவர்கள். ஆஞ்ஜநேய மூர்த்தியும் ராமதாஸனாக

★ 'கனகதாராஸ்தவம்' – 10

இருந்து கொண்டே ஸர்வ சக்தராகப் பூஜிக்கப்படும் ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். ப்ரஹ்மாவை இந்த லிஸ்டில் சேர்க்கவில்லை. ஏராளமான சாஸ்திரங்களை அலசிப் பார்த்து அப்பைய தீக்ஷிதர் அபிப்ராயம் பண்ணும்போது விஷ்ணுவையும் சிவனையும் அம்பாளையும் 'பிரம்மகோடி' என்ற பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியாகச் சொல்லியிருப்பதுபோல் ப்ரஹ்மாவைச் சொல்லவில்லை. பேரிலே 'ப்ரஹ்மா' என்பது 'ப்ரஹ்மம்' என்கிற மாதிரி இருந்தாலும், ஸாரத்திலே அப்படிப் பூர்ணமாக இல்லை. சித்தே முந்திதானே பார்த்தோம், தனக்குச் சிரஞ்ஜீவித்வம் வேண்டும் என்று யாராவது வரம் கேட்டால் ப்ரஹ்மாவே, 'எனக்கு அப்படிக் கொடுக்க அதிகாரமில்லை, சக்தியில்லை' என்று சொல்லிவிடுவாரென்று!

பிரம்மாவுக்கு மட்டும் ஏன் விலக்கு?

ஒன்றைச் சொல்லப் புகுந்தால் இன்னொன்று அகப்படுகிறது! ப்ரம்மாவுக்குக் கோயில் இல்லாமலிருப்பதற்கு இப்போது இன்னொரு காரணம் கிடைக்கிறது.

ஒருத்தருக்குக் கோயிலெடுத்துக் கும்பிட வேண்டுமென்றால் ஒன்று, அவர் ஸகல சக்த பரமாத்மாவாக இருக்க வேண்டும். அல்லது அவர் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் விஷயம் நமக்கு வேண்டியதாக இருக்க வேண்டும். செல்வம் தருவது (லக்ஷ்மி), அறிவு தருவது (ஸரஸ்வதி), விக்னத்தைப் போக்குவது (பிள்ளையார்), ஆரோக்யம் தருவது (தன்வந்தரி; ஸூரிய பகவானும்தான்), அல்லது நவக்ரஹங்கள் மாதிரி நமது ஜாதக பீடைகளைப் போக்குவது, ஐயனார், மாரியம்மன் மாதிரி துஷ்ட சக்திகளையும் நோய்நொடிகளையும் போக்குவது – என்றிப்படி ஒருவர் அதிகாரம் பெற்றுள்ள விஷயம் நாம் வேண்டிப் பெறக்கூடிய ஒன்றை அருளுவதாக இருக்க வேண்டும். ஸ்ருஷ்டியதிகாரத்தில் இப்படியொன்றுமில்லை என்று

முன்னேயே பார்த்தோம். இல்லாவிட்டால் (ஆலய வழிபாட்டுக்குரிய ஒரு மூர்த்தி) ஒரு பெரிய அடியாராகவோ, ஆசாரியராகவோவாவது இருக்க வேண்டும். ப்ரஹ்மாவானால் இதில் எந்தக் கணக்கிலும் சேர்வதாகத் தெரியவில்லையோல்லியோ?

அதனால்தான் நவக்ரஹங்கள், ஆழ்வார் – நாயன்மார், மாரியம்மன் – இருளன் – வீரன் ஆகியவர்களுக்குக்கூடக் கோயில் இருந்தும் மும்மூர்த்தியரில் ஒருவரும், சதுர்முகங்களால் சதுர்வேதங்களை ஸதா ஓதிக் கொண்டிருப்பவருமான ஒரு பெரிய தெய்வத்திற்கு மட்டும் கோயில் இல்லை. பாவமாகத்தான் இருக்கிறது!

பரமாத்மாவாகவே தம்மை அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, அல்லது தெரிந்து கொண்டாலும் அப்படிக் காட்டிக் கொள்வதில்லை என்பதால் அவருக்குப் பூஜையில்லை; அதோடு ஒரு வீரன், இருளன் மாதிரியான க்ஷுத்ரதேவதை கொஞ்சங்கூடப் பரமாத்ம பாவமே இல்லாததாயிருந்தாலும், அதனாலும் நமக்கு அனுகூலமாக ஒரு கெட்டதை நிவ்ருத்தி செய்ய முடிகிறபோது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்பவர் மட்டும் அப்படி எதுவும் செய்ய முடியாததால் அவருக்குப் பூஜை இல்லை என்று சொன்னால் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். எந்தவிதமான அனுக்ரஹ சக்தியுமில்லாத ஒரு மாதா, பிதா, பதி போன்றவர்களைப் பூஜித்தால்கூட, அவர்களுக்கு ஸ்வயமாக அருள் சக்தியோ ஞானமோ கொஞ்சமும் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவர்களுக்குள்ளேயும் பரமாத்மா உட்கார்ந்திருப்பதால், பூஜிக்கிற நமக்கு அவர்கள் மூலமாக அந்தப் பரமாத்மாவே அனுக்ரஹித்துவிடும் என்று சொல்லியிருக்கிறதல்லவா? நீங்களே கூடச் சொல்லியிருக்கிறீர்களே! 'நம்முடைய பக்தியும், சரணாகதியும்தான் முக்யம். அது யாரைக் குறித்து என்பது முக்யமில்லை. யாரைக் குறித்ததானாலும் நம்முடைய பக்தி சுத்தமானதாக இருந்தால் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மா நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணிவிடுவார்' என்று சொல்லியிருக்கிறீர்களே! அப்படியிருக்கும்போது, ஒரு க்ஷுத்ர தேவதையையோ, ஸாதாரண மனுஷப் பிறவிகளான ஓர் அப்பா – அம்மாவையோகூட வழிபட்டுப் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தைப் பெறமுடியும் என்னும்போது, ப்ரஹ்மா ஒருத்தரை மாத்திரம் இந்தக் கணக்கிலும் சேர்க்காமல் ஏன் ஒதுக்கி வைக்க

ணும்? அவர் என்ன பாவம் பண்ணினார்?' என்று கேட்கலாம்.

பாவமே பண்ணவில்லை. அவருக்கு ஒரு தனி ஸ்தானம் கொடுத்து உசத்தித்தான் வைத்திருக்கிறது. ஸர்வ சக்த பரமாத்மா என்று வைக்காவிட்டாலும், அதற்கு அடுத்தபடி யில் அவருக்குத்தான் புராண, சாஸ்த்ரங்களில் இடம் கொடுத் திருக்கிறது. ஸூர்யன், சந்த்ரன் முதலான நவக்ரஹங்களும் தேவராஜாவான இந்த்ரனும்கூட அவர் காலிலே நிறைய விழுந் திருப்பதாகப் பார்க்கிறோம். ஈச்வரகோடியைச் சேர்ந்த மூர்த்தி யாக ப்ரஹ்மா இல்லாவிட்டாலும் அப்படிப்பட்ட மூர்த்தி களிடம் ஏனைய தேவதைகளைவிட நெருங்கிப் பழகுபவர். அதனால் ஏனைய தேவர்கள் ஸுலபத்தில் தாங்களாகப் பிடிக்க முடியாத சிவன், விஷ்ணு, அம்பாள் முதலியவர்களிடம் இவர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய் 'ரெகமன்ட்' பண்ணு வார். அதனால்தான் அவர்கள் இவர் காலில் வந்து விழுவது. தகப்பனார், ஈச்வர கோடியைச் சேர்ந்தவர் – அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவே அஸல் மனுஷன் மாதிரி வேஷம் போடுவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு ராமாவதாரம் பண்ணிய காலத்தில் (ராவணவதமாகி, ஸீதை அக்னி ப்ரவேசம் செய்யும் கட்டத் தில்), 'நீ வெறும் மனுஷ்யனா? ஸாக்ஷாத் நாராயணனல்லவா நீ? இந்த ஸீதை மஹாலக்ஷ்மியல்லவா?' என்று ஆகாசத்திலே வந்து ஞாபகப்படுத்தியது ப்ரஹ்மாதான். அவருக்கு எவ்வளவு சக்தி என்பதற்கு, இன்றைக்கும் ஒரு விஷயத்தைத் தலை தூக்க விடாமல் முடித்துப்போடும்போது 'ப்ரஹ்மாஸ்திரம் போட் டாச்சு' என்று சொல்வதே அத்தாட்சி!

இப்படியிருந்தாலும் ஒரு 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ'னில் (தமக்கே உரிய ஒரு விசித்ரமான நிலையில்) அவர் இருப்ப தால்தான் அவருக்கு மட்டும் கோயில் இல்லாமல் வைக்கும்படி ஆகியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

அவர் ஏதோ பாவம் பண்ணினார், 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ'னில் இருக்கிறார் என்று சொல்வதைவிட, நாம்தான் ஏதோ பாவம் பண்ணி, நம்முடைய மனஸின் ஸ்வபாவம் ஒரு 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ'னில் இருப்பதால் நம்மால் அவரைக் கோயிலில் வைத்து வழிபட முடியவில்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

பரமாத்மா எவருக்குள்ளேயும் இருந்துகொண்டு, அந்த ஒருவரிடம் நாம் பக்தி பண்ணினால் அனுக்ரஹித்து விடுவா ரென்றபடி ப்ரஹ்மாவுக்குள்ளேயும் இருந்துகொண்டு பண்ணத் தான் செய்வார். அதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆனால், கஷ்டம் என்னவென்றால் நம்மால் ப்ரஹ்மாவை பக்தி பண்ண முடியாமலிருப்பதுதான்! நாம் மட்டும் ப்ரஹ்மாவை வழிபட்டு விட்டோமோ, நிச்சயமாக அவர் மூலமும் ஸர்வாந்தர்யாமி யான பரமாத்மாவினால் நமக்கு வேண்டியது அனுக்ரஹிக்கப் பட்டுவிடும். ஆனால் அப்படி வழிபடவிடாமல் நம் மனஸின் இயற்கை செய்கிறது. நம் மனஸினால் சிவன், விஷ்ணு, தேவி, முருகன் போன்றவர்களைப் பரமாத்மாவே என்று வழிபட முடிவதுபோல இவ்வரைச் செய்ய முடியவில்லை. எதனாலோ இவரை அப்படி முழுமுதற் தெய்வமாக வழிபடும் நடைமுறை இல்லாமலே இருந்திருப்பதால் இவருக்குப் பரமாத்ம ஸ்தானம் கொடுத்துப் பார்ப்பதற்கு நம் மனஸினால் முடியவில்லை. ஆசார்யாள் ஷண்மதம் என்று ஸ்தாபித்த காலத்திலேயே அவற்றில் விஷ்ணுமதம், சிவமதம் ஆகியவற்றோடு ப்ரஹ்ம மதம் என்று ஸ்தாபிக்கக் காணோமே! (ஷண்மதங்களில் ஒன்றாக) ஸௌர்ய மதத்தைக்கூட அவர் ஸ்தாபித்திருந்தும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான இவர் பெயரில் ஒன்று ஸ்தாபிக்கத் தானே இல்லை? இப்படி நெடுங்காலமாக இருந்து வந்திருப்ப தால் இப்போது நம்மாலும் இவரை முழும்முதலாக பாவிக்க முடியவில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரம் மாத்திரம் கொண்ட தேவதை யைக்கூட நாம் வழிபட ஆரம்பித்துவிட்டால், அப்புறம் அதனிடமே ப்ரியம் உண்டாகி, அதுவே நம் இஷ்ட தேவதை யாகிவிட, அதன் பிற்பாடு அதுவே நம்மைப் பொறுத்தமட் டில் நமக்கு ஸகலவித அனுக்ரஹமும் செய்யுமென்ற அனன்ய பக்தி ஏற்பட்டு அதை முழுமுதலாகப் பூஜிக்க முடிகிறது. ஆனால் இவர் விஷயமாகவோ, முதலுக்கே மோசமாக, 'ஜன்மா தருவது' என்பதான இவரது அதிகாரமே நமக்கு இஷ்டமில்லாத விஷயமாகிவிடுவதால், இவரை வழிபட வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஆரம்பத்திலேயே நமக்குத் தோன்று வதில்லை.

யாராயிருந்தாலும் அவர் மூலம் பரமாத்மா அருள்வார்

என்றாலும், நாம் பல காரணங்களுக்காக ப்ரியப்பட்டு வழிபடக் கூடியவர்களாக இன்னும் எத்தனையோ தேவதைகள் இருக்கும்போது, அப்படி நம் ப்ரியத்தை விசேஷமாக ஸம்பாதிக்க முடியாத ஒருவரிடம் – அவர் தாமே பரமாத்ம நிலையிலிருந்துகொண்டு அனுக்ரஹிப்பாரென்று நமக்குத் தோன்றாதபோதிலும், அவரிடம் நமக்காக இயற்கையில் ஒரு விசேஷபக்தியும் சுரக்காமலிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட ஒருவரிடம் – போய் இவர் மூலமும்தான் பரமாத்மா அனுக்ரஹிக்கட்டுமே என்று வழிபடுவதென்றால் அது ரொம்ப செயற்கையாகவும், வலிந்து மேற்கொண்ட ஜீவனில்லாத கார்யமாகவும்தான் இருக்கும். அதனால் அப்படிப் பண்ண நம்மில் எவருக்கும் தோன்றுவதில்லை.

ஏதாவது ஒரு காரணத்துக்காக முதலில் ஒருவரிடம் இஷ்டப்பட்டுப் போய்விட்டால் அப்புறம்தான் அவரிடம் பக்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டு போகமுடிகிறது. முதலுக்கே மோசமென்றால் ஒன்றும் பண்ணிக் கொள்ளுவதற்கில்லை!

மனஸின் ஸ்வபாவத்தில் இன்னொன்று: அப்பா, அம்மா, குரு, இன்னும் யாரோ மஹான், இந்த நாளில் 'தலைவர்', 'தலைவர்' எனப்படுகிறவர் – இப்படி ஒருத்தர் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறபோது, நமக்கு அவரிடம் ஏற்படுகிற பிடிமானத்தினால் அவரையே பரமாத்மாவைப்போலப் பக்தி பண்ணி சரணாகதி செய்யத் தோன்றுகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியாத ஒரு தேவதையிடம், அது பரமாத்மாதான் என்று நமக்காகத் தோன்றாதபோது, இப்படி ஒரு குருவிடமோ, தலைவரிடமோ, பெற்றோர் போன்றவரிடமோ நாம் பரமாத்ம பாவத்தை ஏற்றிவைத்துப் பார்க்கிற மாதிரிப் பண்ண முடிவதில்லை. 'ஏற்றி வைத்து' என்பதுகூட ஸரியில்லை. அப்படிச் சொன்னால் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்படி புத்தி வேலையாயில்லாமல், நமக்கு ஒரு தலைவரிடம் ரொம்பவும் ப்ரியம், அல்லது குருவிடம் மரியாதை, வேறே ஒருவரிடம் ஒரே 'அட்டாச்மென்ட்' என்றால், உடனே தன்னால் 'இவர்தான் நமக்கு ஸகலமும்; இவருக்கே நம் வாழ்க்கை அர்ப்பணம்' என்ற தீர்மானம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

'எந்த மூர்த்தியின் மூலமும் பரமாத்மாவே அனுக்ரஹிக்க

முடியும்' என்று புத்தி பூர்வமாக நமக்குத் தெரிந்தாலுங்கூட, மனஸுக்குப் பிடிமானமில்லாத ஒரு மூர்த்தியிடம் இப்படி ஒரு காரணத்தை ஏற்றிவைத்துப் பக்தி பண்ணுவதென்பது நம் மனஸின் ஸ்வபாவத்துக்கு ஒத்து வரவில்லை.

இப்போது, ஒரு கோயிலில் ப்ரம்மாவுக்கும் ஸன்னிதி இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போம்.

(கோயிலில் ஸன்னிதிகள் கொண்டுள்ள) சிவலிங்கம், அம்பாள், பெருமாள், தாயார் ஆகியவர்கள், ஸர்வ சக்தர்கள் என்று தெரிகிறது. அதனால் மனஸார நமஸ்காரம் பண்ண முடிகிறது.

நவக்ரஹங்கள், அடியார்கள் முதலானவர்கள் - அப்படி யில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனாலும் நமக்குப் பிடித்த மானதை அனுக்ரஹிக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளவர்கள் என்றும் தெரிகிறது. ஆகையால் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம்.

ஸர்வ சக்தி பொருந்திய மூர்த்தி, அல்லது ஏதோ ஒரு வித மான சக்தி மட்டும் பொருந்திய மூர்த்தி என்று இரண்டு விதமாகத்தான் நம்மால் - அதாவது average பக்தர்களால் - ஒன்றிடம் பக்தி வைக்க முடிகிறது. ஸர்வ சக்தி இல்லாத மூர்த்தி யின் மூலமும் ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த பரமாத்மா அனுக்ரஹம் பண்ண முடியும் என்ற எண்ணத்தோடு இதை அதுவாகப் பார்ப்பது நமக்கு அவ்வளவாக முடிவதில்லை. சண்டிகேச்வர ரையோ விஷ்வக்ஸேனரையோ 'மூலமான பரமாத்மா இவர்மூலம் அருள் செய்யட்டும்' என்று நினைத்து நம்மால் வேண்டிக்கொள்ள முடிகிறதா? ஸர்வ சக்தி, கிஞ்சித் (சிறிதளவு) சக்தி என்று தெள்ளிவாக இரண்டு பிரித்துக் கொண்டு விடுகிறோம்.

இதற்கு வித்யாஸமாக ஒரே ஓர் இடத்தில் மட்டும் செய்கி றோம். ஆசார்ய புருஷர்களின் பிம்பங்களைப் பார்த்தால், 'நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் நமக்கு பிரம்ம கோடியாகவே இருந்துஅனுக்ரஹிக்கக் கூடியவர்கள்; பரமாத்மா பல ரூபங் களில் குறிப்பர்க இப்படி நம்மிடம் ஸுலபத்தில் வருவான்' என்று தெரிகிறது. அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறோம்.

அதாவது, பிரம்மகோடி என்று தெளிவாக ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், அப்படியில்லை என்று தெளிவாக ஒரு பிரிவினர், நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் அப்படியிருக்கிறவர்கள் என்று ஒரு பிரிவினர் – இருப்பதாகப் பார்க்கிறோம். இப்படி மூன்று பிரிவுகள் செய்து நமஸ்கரிக்கிறோம்.

ப்ரஹ்மாவின் ஸன்னிதி இருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் பிரம்ம கோடியில் இல்லை. அதோடு த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக அவரை நினைப்பதே நம் மனஸில் வேரோடிப் போயிருக்கிறது. புராண காலங்களில் அவரை முதலில் பிடித்து அவர் மூலமாக பிரம்ம கோடிகளைப் பிடிக்கலாம் என்ற அபிப்ராயம் இருந்திருந்தாலும், அப்புறம் பஹுகாலமாக, லோகத்தில் கலிபாதை ஜாஸ்தியாகி அதனால் ஜன்மா என்பதே ரொம்ப வெறுத்துக்கொள்ள வேண்டி ஆனதினாலோ, அல்லது வேறே காரணத்தினாலோ ப்ரஹ்மாவிடம் பக்தி குறைந்து, எனவே அவரைக் கொண்டு பிரம்ம கோடியைப் பிடிப்பதென்பது மறைந்துபோயிருப்பது வாஸ்தவம். ஆகையால் அவரையே முழுமுதலாக நினைக்க முடியாததோடு, அவர் மூலம் முழுமுதலிடம் போகலாமென்ற அபிப்ராயமும் நமக்கு இல்லை. ஆசாரிய புருஷர்களைப் போல நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் முழுமுதல் தெய்வமே இவராக இருந்து அனுக்ரஹிக்கும் என்று நினைக்கவும் தோன்றவில்லை; அதற்கு விசேஷமாக basis (அடிப்படை) இல்லை.

அப்புறம், கோயிலில் ஆழ்வார், நாயன்மார் போன்ற பக்தர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய பக்தியின் உயர்வுக்காக அவர்களை நமஸ்கரிக்கத் தோன்றுகிறது. ப்ரஹ்மாவானால் இப்படிப் பக்தர் என்று விசேஷமாகச் சிறப்பிக்கப்படும் அடியார் கோஷ்டியிலும் சேரவில்லை!

மற்ற கிஞ்சித்-சக்தி மூர்த்திகளை (ஸ்வல்ப சக்தி படைத்த தேவதைகளை) அவரவருக்குள்ள சக்திக்காக நமஸ்கரிப்பது போல இவருக்கும் பண்ணிவிட்டுப் போகலாமேயென்றால், இவருடைய சக்தி என்ன? ஸ்ருஷ்டி செய்வது. அதாவது நமக்கு ஜன்மாவைத் தந்து, 'தலையெழுத்து, கர்மம்' என்று தலையில் அடித்துக் கொள்கிறோமே, அதை – பழைய ஸ்டாக்கிலிருந்து இந்த ஜன்மாவில் அனுபவிக்கவேண்டியது இவ்வளவு என்பதை

– எழுதிவிடுவது. அதோடு அவர் வேலை முடிந்தது. அதற்கப்புறம் அவர் நமக்குச் செய்வது, செய்யக்கூடியது எதுவுமேயில்லை. ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரத்திலும், ஸயன்ஸிலும் 'விதிகள்' என்று பலவற்றைச் சொல்கிறோம். அவை மாற்ற முடியாத நியதிகள்தானே? ரூல்கள்தானே? மாற்றமுடியாததாக நம் தலையில் 'விதியை' எழுதும் ப்ரம்மாவுக்கே 'விதி' என்று பேர் இருப்பதால் அவரும் ஸ்வதந்திரமாக நமக்கு எந்த அனுக்ரஹமும் செய்யமுடியாத ஒரு ரூல் மாதிரிதானிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையினால் அவரிடம் பக்தி பொங்கிக்கொண்டு வரும்படி எதுவுமே நமக்கு இல்லை!

கிஞ்சித் சக்தியுள்ளவரானாலும் நம்மைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ பெரிய சக்தர்தானே, அதற்காக ஒரு நமஸ்காரம் பண்ணிவிடலாமே என்றால், இங்கேதான் அவர் மற்ற எல்லாருக்கும் (எல்லாத் தேவர்களுக்கும்) வித்யாஸமாக, 'பெக்யூலிய'ராக இருக்கிறார்.

அது என்ன?

இவரொருவர் மாத்திரம் பிரம்ம கோடியாக இல்லாமலே, அப்படியிருக்கும் சிவ - விஷ்ணுக்களுக்கு ஸமதை மாதிரியும் த்ரிமூர்த்திகளில் இருக்கிறார்! சிவம் என்கிற பேரில் ஸர்வ சக்தராக இருப்பவர் கிஞ்சித் சக்தரான ஸம்ஹார ருத்ர மூர்த்தியாகவும், அதே போல ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த விஷ்ணு அந்தப் பேரிலேயே கிஞ்சித் சக்தரான பரிபாலன மூர்த்தியாகவும் இருக்கிறபோது, ஸர்வ சக்தராக நாம் தெரிந்துகொள்ளாத ப்ரஹ்மாவும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக – மூன்றாமவராக அவர்களோடு ஸம ஸ்தானம் பெற்றவராகக் காணப்படுகிறார்.

ப்ரம்மாவை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு அதிகமாக எந்தச் சக்தியும் பெற்றவராகவோ, நமக்காகப் பரமாத்மாவிடம் ரெகமன்ட் செய்யக் கூடியவராகவோ பார்க்கிற பார்வை நமக்கில்லை. பரமாத்மாவின் கட்டளைப்படி, நம் கர்மப்படி ஜன்மா தருபவர் என்பதோடு அவரை முடித்துவிடுகிறோம். அதே ஸமயத்தில் விஷ்ணு,. சிவன் ஆகியவர்கள் விஷயத்தில் எப்படியிருக்கிறது? விஷ்ணு என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் ஸாக்ஷாத்

பரமாத்மா, ஸர்வசக்தி வாய்ந்தவரென்றுதான் தோன்றுகிறதே யொழிய, பரமாத்மாவின் அதிகாரிகளில் ஒருவராக நம்முடைய கர்மாப்படி ஜீவயாத்திரையில் கணக்குத் தீர்க்கும் பரிபாலகர் என்று சின்னதாகவா நினைக்கிறோம்? அப்படியே, சிவன் என்றால் பரம்பொருள், எல்லாம் வல்லவர் எல்லாமும் தர வல்லவரென்றுதான் தோன்றுகிறதேயொழிய சாவைத் தருபவரென்றா தோன்றுகிறது? இப்படித் தோன்றினால் அவருடைய கோயிலுக்குப் போகவேமாட்டோம்!

த்ரிமூர்த்திகளில் பரிபாலனமும், ஸம்ஹாரமும் செய்பவர்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் ஸகலமும் செய்ய வல்லவர்கள் என்பதையே நினைப்பூட்டும் சிவன், விஷ்ணு என்பவர்களோடு, த்ரிமூர்த்திகளில் ஸ்ருஷ்டிப்பவராக மட்டுமே நம்மால் நினைக்க முடியும் ப்ரஹ்மாவைச் சேர்த்தால் நம்முடைய average மனநிலையில் குழறுபடியாகிறது. இவர் எங்கே அவர்களுக்கு நடுவிலே போய் ஸமதையாய் நின்றார் என்று தோன்றுகிறது. இப்போது தோன்றுகிறதோ இல்லையோ, ஸ்தூலமாக அவருக்கும் கோயிலில் முக்யமான இடம் கொடுத்திருந்தால் அவரைப் பார்க்கிறபோது ஆண்டவனாகவோ, அடியாராகவோ, ஆசார்யராகவோ எப்படியும் வைத்துப் பார்க்க முடியாத அவரைப் பற்றி இப்படி வேறு, 'பிரம்ம கோடிகளோடு இவர் எப்படி ஸமதை?' என்ற கேள்வியும் வரும் – வரலாம் – என்றுதான் அவருக்குக் கோயிலில்லாமல் வைத்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. இப்படியும் ஒரு காரணம் இருக்கலாமோ என்று தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

நம்மால் முழு முதல் தெய்வமாக மதிக்கப்படும் சிவ – விஷ்ணுக்களுக்கு ஸமதை மாதிரி இவர் எப்படி இருக்கலாம் என்று கேள்வி வந்துவிட்டால், அப்புறம் நம்மைவிட அவர் எப்படியும் பெரிய சக்திமான்தானே என்ற அளவில் அவரிடம் மரியாதை பாராட்டுவதில்கூட ஒரு 'ரிஸர்வேஷன்' வந்துவிடும். இதற்கு இடமே கொடுக்க வேண்டாமென்றுதான் அவருக்குக் கோயிலில் இடமில்லை என்று வைத்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது என்று தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

இதர தேவதைகள் அனேகரைவிட ப்ரஹ்மா குறைந்து போய்விடவில்லைதான். ஆனால் நாம் அவரிடம் நிறைந்த

பக்தி செலுத்த முடியாதவர்களாக இருக்கிறோமே! கோயில் என்று ஒன்று அவருக்குக் கட்டி வைத்துவிட்டால் ஜனங்களுக்குப் போகத் தோன்றும். அதற்காகத்தானே கோயில் கட்டுவதே? ஆனால் போய் அவரைத் தர்சனம் செய்தால் அவரிடம் பொங்கிக்கொண்டு ப்ரேமை, பக்தி வருவதாக இருக்காது. (யாருக்காவது ப்ரஹ்மாவிடம் பக்தி என்று கேள்விப்படுகிறோமோ?) விசேஷமாக பக்தி வராவிட்டால் போகிறது; சித்ரகுப்தன் மாதிரியானவர்களிடம் மட்டும் பெரிசாகப் பக்தி வந்துவிடுகிறதா என்ன — என்றால் அங்கேயெல்லாம் கேள்வியும் வருவதில்லையோல்லியோ? அதனால் நம்மைவிட நிச்சயம் பெரியவரென்று ஒரு நமஸ்காரம் செய்துவிட முடிகிறது. இவரிடம் மட்டும் கேள்வி, சிவ–விஷ்ணுக்களோடு இவருக்கு எப்படி ஸமஸ்தானம் என்று. அவர் அப்படி ஸம ஸ்தானம் கொண்டாடாமலே இருக்கலாம். அவரைக் குற்றம் சொல்லவேண்டாம். ஆனால் 'ப்ரம்மா – விஷ்ணு – சிவன் என்று த்ரிமூர்த்திகள்' என்று கேட்டுக் கேட்டு நமக்கு அப்படிப்பட்ட அபிப்ராயம் ஆழமாக ஏற்பட்டிருக்கிறதே! அதனால் கேள்வி புறப்படத்தான் செய்யும். கேள்வி வருகிற இடத்தில் பக்தி எப்படி இருக்கும்? விசேஷ பக்தி என்றில்லை, ஸாதாரணமான ஒரு மரியாதை உணர்ச்சிகூட எப்படி இருக்கும்? அப்போது பண்ணும் நமஸ்காரம் எப்படி genuine-ஆக இருக்கும்? பண்ணுகிற அனேகத் தகிடுதத்தங்களுக்குப் பரிஹாரம் தேடிக் கொள்வதற்குத்தான் கோயில். கோயிலுக்குப் போயே மனப்பூர்வமாயில்லாமல் ஒப்புக்கு நமஸ்காரம் செய்வதென்றால் அது ரொம்பவும் தோஷம்தானே? இப்படி வேண்டாம் என்றுதான் ப்ரஹ்மாவுக்குக் கோயிலில்லாமல் விட்டிருக்கலாம். அவருடைய குறைபாடில்லை, காரணம். நம் குறைபாடுதான் (காரணம்). அவருடைய சக்தி இப்படி என்று நம்மால் கணித்துக் கொள்ளமுடியாமல், நாம் பக்தி வைக்கக் கூடிய மூன்று பிரிவில் எதிலும் அவரை வைக்க முடியாமல், 'கிஞ்சித் சக்தர் என்ற பிரிவில் வைக்கலாமே!' என்றால், 'பின்னே பூர்ணசக்தர்களோடு ஸமம் மாதிரி இருக்கிறாரே!' என்று கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு நாம் இருப்பதால், பொய் நமஸ்காரம் பண்ணும் தோஷம் நமக்குச் சேர்ந்துவிட வேண்டாமென்ற கருணையிலேயே அவருக்குக் கோயில் இல்லாமல் வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படியும் ஒரு காரணம் தோன்றுகிறது.

பூர்ண சக்தர்களான சிவ - விஷ்ணுக்களுடன் ப்ரஹ்மாவும் சேர்ந்து த்ரிமூர்த்திகள் என்று இருப்பதற்குக் காரணமே வேறே. (அது) என்னவென்றால்...

பரப்ரஹ்மம் என்றும் பரமாத்மா என்றும் நாம் சொல்கிற ஏக வஸ்துவானது மாயையோடு கூடி லோகலீலை செய்வதற்கும், மாயையிலிருந்து ஜீவனை விடுவித்து ஞான மோக்ஷம் தருவதற்கும் தனித்தனி ரூபங்கள் எடுத்துக் கொள்வதென்று ஸங்கல்பம் பண்ணிற்று. ரூபமும் கார்யமுமில்லாமல் ஏகச் சைதன்யமாக இருக்கிற பரமாத்மா ரூபம் எடுத்துக்கொள்வது, கார்யம் செய்வது என்று வந்தால் உடனே பல தினுஸாக வினோதங்கள் பண்ணிப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுவார். அதன்படி இப்போது மாயா ஜகத்துக்காகவும் ஞான மோக்ஷத்திற்காகவும் ரூபங்கள் எடுப்பது என்று உத்தேசம் பண்ணும் போதே இந்த ஒவ்வொன்றுக்கும் புருஷ ரூபமாகவும், ஸ்த்ரீ ரூபமாகவும் இரண்டிரண்டு ரூபங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார். அதன்படியே மஹாவிஷ்ணுவும் அம்பாளும் மாயலீலைக்கு தெய்வங்களாகத் தோன்றினார்கள். இருவர் கார்யமும் ஒன்றேதான். ரூபத்திலும் இரண்டு பேரும் நீலமேக ச்யாமளமானவர்கள். இப்படி ஒரே மாதிரி ரூபத்தோடும், குணத்தோடும் சேர்ந்து பிறந்ததால் அவர்கள் ஸஹோதர ஸஹோதரியாவார்கள். இதேபோலப் பரமசிவனும் ஸரஸ்வதியும் மாயையிலிருந்து விடுவிக்கும் ஞானத்துக்குத் தெய்வமாக, சேர்ந்து தோன்றிய ஸஹோதர - ஸஹோதரி ஆவார்கள். இரண்டு பேரும் வெள்ளைவெளேரென்று இருப்பவர்கள்.

இப்படித் தோன்றிய பிறகு பரமாத்மா 'இந்த மாதிரி ஒரேயடியாகப் பிரித்து மாயைக்கு ஒரு ஸஹோதர ஜோடி, ஞானத்திற்கு ஒரு ஸஹோதர ஜோடி என்று வைத்து விட்டால் ஒரு ஜோடிக்கு இன்னொரு ஜோடி முழுக்க பேதகம் என்ற மாதிரி ஆகிவிடும். அதோடு ஒன்று ஞானத்துக்கு மட்டும்தான், இன்னொன்று மாயைக்கு மட்டும்தான் என்றால் இரண்டுமே பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தி இல்லை என்றும் ஆகிவிடும். இப்படி ஆகாமல், இரண்டு ஜோடிக்குமே இந்தக் கார்யம்தான் முடியும் என்று குறுக்காமல் அவை பூர்ண சக்தியோடு இருக்கட்டும்; எந்தவிதமான அனுக்ரஹத்தையும் பண்ணக் கூடியவையாக அவை இருக்கட்டும்; ஆனாலும் முக்யமாக ஒன்று மாயைக்கும்

மற்றது ஞானத்துக்கும் தெய்வமாக இருக்கட்டும்' என்று நினைத்தார்.

பல தினுஸான வித்யாஸங்கள் காட்டி விளையாடுவதே அவர் வழக்கமல்லவா? அதன்படி இப்போதும் கொஞ்சம் பண்ணினாரென்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது விஷ்ணு, அம்பாள், சிவன் ஆகிய மூன்று பேர் மட்டும் பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியோடு ஸகலவித அனுக்ரஹங்களும் செய்யக் கூடியவர்களாக இருந்துகொண்டே முக்யமாக ஒவ்வொரு கார்யத்தைப் பண்ணுவதென்றும், ஸரஸ்வதி மோக்ஷத்துக்கான ஞானத்தை அளிப்பது மாத்திரமில்லாமல் எல்லாவிதமான கலைகளுக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தெய்வமாக இருக்கட்டுமென்றும் வைத்தார்.

இன்னொன்றும் நினைத்தார். 'அண்ணா-தங்கை ஜோடிகள் என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து வைத்து முடித்துவிடாமல், அந்த ஜோடிகளுக்கு ஒன்றோடொன்று உறவு ஏற்படுத்திவிட வேண்டும். இந்தத் தெய்வங்களையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உறவாக்கிவிட வேண்டும். அப்போதுதான் லோகத்தில் ஒரேயடியாக தெய்வ பேதம் பாராட்டாமல் ஸமரஸமாகப் பார்த்து எல்லாவற்றிடமும் பக்தி செலுத்த முடியும்' என்றும் நினைத்தார்.

உறவு எப்படி ஏற்படுத்துவது? கல்யாண ஸம்பந்தத்தால் தானே? ஆனால் இப்படிப் பண்ணுவதற்கு ஒரு தடங்கல் இருந்தது. ஒரு அண்ணா - தங்கை ஜோடி இன்னொரு அண்ணா - தங்கை ஜோடியோடு கல்யாண ஸம்பந்தம் செய்துகொள்வதென்றால் அப்போது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கியதாக ஆகிவிடும். இது சிலாக்யமானதல்ல.

இந்தச் சிக்கலைச் சமாளிப்பதற்கு வழியாக இன்னொரு ஸஹோதர ஜோடித் தெய்வங்களை உண்டாக்க வேண்டி வந்தது. மூன்று ஸஹோதர ஜோடிகள் இருந்தால் அப்போது தம்பதியாக ஜோடி சேர்க்கும்போது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்காது. 1-1, 2-2 என்று இரண்டே ஸஹோதர ஜோடிகளிலிருந்து, அவற்றுக்கிடையில் தம்பதி ஜோடி சேர்க்கணுமென்றால் அப்போது 1-2, 2-1 என்று பரஸ்பரப் பரிவர்த்தனை பண்ணிக்கொள்வது தவிர

வேறே வழியேயில்லை. ஆனால் 1-1, 2-2, 3-3 என்று ஸஹோதர ஜோடிகளிருந்தால் அவற்றுக்கிடையில் 1-2, 2-3, 3-1 என்று தம்பதி ஜோடி சேர்த்துப் பரஸ்பரப் பரிவர்த்தனையைத் தவிர்த்து விடலாமல்லவா? அதாவது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கிக்கொள்வதைத் தவிர்த்து விடலாமல்லவா?

இதை உத்தேசித்துத்தான் பரமாத்மா ப்ரஹ்மாவும் லக்ஷ்மியும் தோன்றும்படிப் பண்ணினதே. இவர்களும் ஒரு ஸஹோதர ஜோடி. இரண்டு பேரும் ஸ்வர்ண வர்ணம்; தாமரைப் பூவில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள்.

ப்ரஹ்மாவுக்கு லக்ஷ்மி அம்மா என்றுதான் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நான் இப்போது புதுக்கதை சொல்கிறேன்! புதிசாக இருந்தாலும் ரொம்பவும் பழசான புராணக்கதைதான்!★

அப்புறம் இந்த மூன்று ஸஹோதர ஜோடிகளுக்குள் சிக்கலில்லாமல் விவாஹ ஸம்பந்தம் பண்ணிக்கொள்ள முடிந்தது. உங்களுக்கே தெரிந்த கதைதான் – ப்ரம்மா சிவ ஸஹோதரியான ஸரஸ்வதியையும், விஷ்ணு ப்ரம்மாவின் ஸஹோதரியான லக்ஷ்மியையும், சிவன் விஷ்ணு ஸஹோதரியான அம்பாளையும் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். இதிலே யாரும் பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கவில்லையல்லவா?

சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்காகவே ப்ரம்மாவும் லக்ஷ்மியும் தோன்றியது இருக்கட்டும். தெய்வம் என்று தோன்றிய பிறகு அவர்களுக்கும் ஒரு கார்யத்தைக் கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்?

ஆனால் மாயா சக்தியினால் ஜகத்தை நடத்துவது, ஞான சக்தியினால் மோக்ஷம் அனுக்ரஹிப்பது என்ற இரண்டிலேயே ஸகல கார்யங்களும் அடங்கி விடுகின்றன. ஆகையினால் இந்த இரண்டுக்குள்ளேயேதான் கொஞ்சம் பங்குபோட்டு ப்ரஹ்மாவுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஞானத்தையோ

★ உதாரணமாக, 'தேவீ மாஹாத்மிய' பாராயணத்தின் இறுதிப் பகுதியில் வரும் 'ப்ராதானிக ரஹஸ்யத்தில்' விஷ்ணு-அம்பிகை, சிவன்-ஸரஸ்வதி, பிரம்மா-லக்ஷ்மி ஆகியோர் ஸஹோதர ஜோடிகளாகத் தோன்றியதாகவே உள்ளது.

பங்கே போட முடியாது. ஆகையால் மாயா ஜகத் வியாபாரத்தில்தான் சில அம்சங்களை இந்த இரண்டு பேருக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

இப்படி ஏற்பட்டதில்தான் விஷ்ணு தம்முடைய கார்யத்திலேயே ஸ்ருஷ்டி என்பதைப் பிரித்தாற்போலக் காட்டி அதை ப்ரஹ்மாவின் கார்யமாகக் கொடுத்தார். தாம் நடத்துகிற லோக பரிபாலனத்தில் ஜீவர்களுக்குச் செல்வம் கொடுக்கும் கார்யத்தை லக்ஷ்மிக்குத் தந்தார்.

தினுஸு தினுஸாக வித்யாஸம் செய்து விளையாடுகிற வழக்கப்படி இங்கேயும் லக்ஷ்மிக்கு லோக மாதா என்ற பெரிய ஸ்தானம் இருக்கும்படியான அனுக்ரஹ சக்திகளைக் கொடுத்தார். தம்முடைய கார்யத்தில் ஸ்ருஷ்டியம்சத்தை மாத்திரம் தமக்கு அடங்கித்தான் ப்ரஹ்மா நிர்வாஹம் செய்கிறாரென்று லோகத்துக்குத் தெரியும்படியாக, அந்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பிதாவாகத் தாம் ஸ்தானம் வஹித்துத் தம்முடைய நாபிக் கமலத்திலிருந்தே அவரைத் தோன்றுமாறு பண்ணினார்.

இப்போது புரிகிறதல்லவா, த்ரிமூர்த்திகள் என்ற ஏற்பாட்டில் பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தி பொருந்திய சிவ-விஷ்ணுக்களோடு நமக்கு அப்படித் தெரியாத ப்ரஹ்மாவும் எப்படி இடம் பெற்றார் என்று? மூன்றாவது ஜோடி ஸஹோதரர்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற 'நெஸஸிடி'க்காகவே அவர் தோன்றியது. இந்த உபகாரம் செய்ததற்காக மற்ற இரண்டு பேரும் அவருக்கு ஸமஸ்தானம் கொடுத்த மாதிரித் தங்களோடு வைத்துக் கொண்டு த்ரிமூர்த்திகள் என்று இருக்கிறார்கள்.

அதனால்தான் அவருக்கு மற்ற தேவதைகளைவிட சிவ-விஷ்ணுக்களிடம் நெருக்கம் இருப்பது. அதோடுகூட அவருக்கு ஸகல வேத ஞானமும் இருக்கும்படியாகவும், அவர் ப்ரஹ்ம வித்யா குருக்களில் ஒருவராக இருக்கும்படியாகவும் பரமாத்மா சக்திகளைக் கொடுத்தார்.

இருந்தாலும் கடைசியில் அவருக்குக் கோயில் இல்லாமல் பண்ணி விளையாடிவிட்டார்!

'ப்ரஜாபதி ஹிரண்யகர்ப்பன், ப்ரஹ்மா என்றிப்படி வேத,

உபநிஷத, புராணங்களில் போற்றப்படும் பெரியவருக்குப் பூஜை நடப்பதென்றால் அதற்குரிய கௌரவத்தோடு நடக்க வேண்டும். அதற்கில்லையென்றால் ஒப்புக்குக் 'காமா சோமா' என்று நடப்பதைவிட நடக்காமலேயிருப்பது நல்லது. இதனால் அவருக்கு ஒன்றும் நஷ்டமில்லை. தகப்பனார்காரர் அவரை நாபிக் கமலத்தில் வைத்துக் கொண்டு தாங்கு தாங்கென்று தாங்குகிறார். வாயிலேயோ ஜகத்தையெல்லாம் வாழ்விக்கும் வேதம் இருக்கிறது. அதனால், அவருக்காகவும் கோயில் வேண்டாம், இவர்கள் (ஜனங்கள்) மனோபாவத்தை உத்தேசித்தும் கோயில் வேண்டாம். இவர்களுடைய பி(ய்)க்கல்-பிடுங்கல் இல்லாமல் அந்த ஒரு ஸ்வாமியாவது நிம்மதியாக இருக்கட்டும்' என்றே (ப்ரம்மாவுக்கு ஆலயமில்லாமல்) செய்திருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஸரஸ்வதிக்கு ஆலயம் இல்லாததேன்?

ஒரு விஷயத்தை ஆலோசிப்பதில் இன்னொன்று அகப்படுகிறது என்று சொன்னதற்கு இன்னொரு த்ருஷ்டாந்தம். சிவன் - அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு - மஹாலக்ஷ்மி என்று ஸதிபதிகளாக அவர்களின் உயர்வைச் சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது, சட்டென்று ப்ரஹ்ம பத்னியான ஸரஸ்வதி விஷயத்தை விட்டு விட்டோமே என்று நினைவு வந்தது. ப்ரஹ்மா விஷயத்துக்குக் குறுக்கே அதைக் கொண்டுவராமல், எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நிலைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டு அப்புறம் அதை எடுத்துக்கொள்ள நினைத்தேன்.

ஸரஸ்வதியைப் பற்றி எப்படி நினைக்கிறோம்? பூர்ண ப்ரம்ம சக்தி என்று நினைக்கிறோமோ இல்லையோ வித்யாதி தேவதை, கலைமடந்தை, அறிவுத் தெய்வமென்று அவளுக்கு ரொம்பவும் உன்னதமான ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறோம். வெள்ளை வெளேரென்று வீணா புஸ்தகங்களோடு அவளை

நினைத்தாலே சாந்தியாயிருக்கிறது. ஸரஸ்வதி பூஜை பண்ணு கிறோம். அவளைப் பற்றி ஸ்தோத்ரங்கள் - மஹான்கள் பண்ணியிருப்பது - கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், குமர குருபரர், பாரதியார் போன்றவர்கள் தமிழில் அழகாகப் பண்ணியிருக் கிறார்கள். அவற்றை - ஓதுகிறோம். (முத்துஸ்வாமி) தீக்ஷிதர் முதலானவர்கள் அவள் மீது செய்திருக்கும் கீர்த்தனங்கள் பாடுகிறோம். குழந்தையாக ஸ்கூல்போக ஆரம்பிக்கும்போதே அவள்மேல் ச்லோகங்கள் சொல்லி ப்ரியத்துடன் பக்தி பண்ண ஆரம்பித்து விடுகிறோம்.

இத்தனை இருந்தாலும், இவ்வளவு ஆயிரம் கோயில் இருந் தும் ஸரஸ்வதிக்கு மட்டும் ஒன்றையும் காணோம்! தமிழ்நாடு பூராவிலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூத்தனூர் என்ற ஓர் இடத் தில்தான் ஸரஸ்வதி ஆலயம் இருக்கிறது. அது ஒட்டக்கூத்தர் கட்டிய கோயில். (ஒட்டக்) கூத்தனுடைய ஊர்தான் கூத்தனூர். காமகோட்டத்தில் (காஞ்சி காமாக்ஷி ஆலயத்தில்) ஸரஸ்வதிக்கு ஸன்னிதி உண்டு. ஆனால் அதுகூட ப்ரஹ்ம பத்னியான ஸரஸ்வதி இல்லை என்றும், ராஜராஜேச்வரிக்கு மந்த்ரிணியாக இருக்கும் ராஜச்யாமளையான மஹா ஸரஸ்வதி என்றும் ஒரு வித்யாஸம் சொல்வதுண்டு. ஸரஸ்வதிக்குப் பிம்பம், ஸன்னிதியுள்ள மற்ற கோயில்களிலும் அவை முக்ய மான இடம் பெறாமல் ஏதோ ஒரு மூலையில்தான் இருக் கின்றன. மொத்தத்தில், ப்ரஹ்மா மாதிரியே ஸரஸ்வதிக்கும் கோயில் முக்யத்வம் இல்லை. ஆனால் ப்ரஹ்மாவிடம் ஜனங் களுக்கு விசேஷ பக்தி, மரியாதைகள் இல்லாததுபோல, ஸரஸ்வதிக்கு இல்லாமலில்லை. அவளை எல்லோரும் நிரம்பப் போற்றிப் பக்தி செய்கிறோம். படிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே கல்வித் தெய்வம் என்று அவளை ஸ்துதிக்கக் கற்றுக்கொடுத்து விடுவதால், அது பசுமரத்தாணியாக மனஸில் பதிந்து என்றைக்கும் அவளிடம் பக்தி நீங்காமலே இருக்கிறது. ந்யூஸ்பேப்பர் பாஷையில் சொன்னால், அவள் 'பாபுலர்' தெய்வம்; ப்ரஹ்மா 'அன்பாபுலர்' தெய்வம்? அன்பாபுலர் தெய்வத்துக்குக் கோயிலில்லை என்றால் அது ந்யாயம். நல்ல பாபுலாரிடி இருக்கிற தெய்வத்துக்கும் ஏன் அப்படியே இருக்க வேண்டும்?

இங்கேதான் நம்முடைய தேசாசாரம் வருகிறது. பாதிவ்

ரத்யம் என்பது நம் தேசாசாரத்தில் ஊறிப்போன 'விஷயம். பதிவ்ரதைகள் புருஷனுக்கு இல்லாத எதையும் தாங்கள் அனுபவிக்க மாட்டார்கள். ஸரஸ்வதி ப்ரஹ்மாவின் நாக்கி லேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பதிவ்ரதை. அதாவது ப்ரஹ்மாவின் நாக்குதான் அவள் குடியிருக்கும் கோயில்! அவள் எப்படிப் பதிக்குக் கோயிலில்லாதபோது தான் மட்டும் கோயிலில் குடிகொள்வாள்? அதனால்தான் அவளுக்கும் அவர் மாதிரியே கோயில் இல்லை.

அகத்திலே நாம் கூப்பிட்டால் அவள் வருவாள். தாயா ரல்லவா? அதனால் நம் குடும்பத்து மனுஷியாக வருவாள். நமக்கு அறிவு புகட்ட வேண்டிய ட்யூட்டியும் அவளுக்கு இருப் பதால் தனிப்பட்ட முறையில் அகத்துக்கு வருவாள்.

ஆனால் ஊர் உலகத்துக்குப் பொதுவாக அவளைப் பெருமைப்படுத்திக் கோயில் கட்டுவது என்றால், அப்போது பதியை விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் மஹிமை கொண்டாடிக் கொள்ள அவள் ஸம்மதிக்க மாட்டாள்! அவளுடைய அந்த உத்தம ஸ்த்ரீ குணத்தை மதித்துத்தான் அவளுக்கு ஆலயமில் லாமல் வைத்திருக்கிறது. சக்திகளை வழிபடுவதற்கென்றே நவராத்ரி என்று வைத்துப் பூஜை பண்ணும்போது துர்கா – லக்ஷ்மிகளுடன் அவளும் வந்து ஸரஸ்வதி பூஜை பெறுவாள். அதோடு ஸரி, பதியை நீக்கிப் பொது ஸ்தலத்தில் கோயில் என்று வைத்து ஊர் கூடி நித்ய பூஜை, உத்ஸவாதிகள் பண்ணு வதற்கு அவள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள்.

ஸாவித்ரி, காயத்ரி, நாரதர் விஷயம்

பிரஹ்மாவுக்கு மூன்று பத்னிகள். ஸரஸ்வதி ஒருத்தி. காயத்ரி, ஸாவித்ரி என்று இன்னும் இரண்டு பேர். காயத்ரி மந்த்ரம் என்ற தலைசிறந்த மந்த்ரத்தின் வெளி ரூபமாக இருக்

கப்பட்ட சந்தஸ் (மீட்டர்)தான் காயத்ரி. அதன் உள்ளுயிராக இருக்கிற ஜ்யோதி சக்திக்கே ஸாவித்ரி என்று பெயர். ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரமாகவுள்ள மந்த்ரத்துடன் ஸம்பந்தப் பட்ட போதிலும் அந்த இரண்டு பேருக்கும் கோயில் இல்லை. காரணம் மேலே சொன்னதுதான். பதிக்கு இல்லாதது தங்க ளுக்கும் வேண்டியதில்லை என்று அவர்கள் வைத்துவிட்டது தான் காரணம்.

இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு போகும்போது நாரதருக்குக் கோயிலில்லாததற்கும் காரணம் தெரிகிறது. விஷ்ணுவின் அடியார்கள், பாகவதோத்தமர்கள் என்று எடுத்தால் நாரதர் 'டாப்'பில் நிற்கும் ஒருவர். பக்தி ஸூத்ரமே அவர் பண்ணியது தான். கலிக்கு ஸங்கீர்த்தனம்தான் (ப்ரத்யேக மோக்ஷ மார்க்கம்) என்னும்போது, ஸதா ஸர்வ காலமும் வீணாகானத் தோடு பகவந் நாம கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அவருக்குத்தான் ஊருக்கு ஊர் கோயில் இருக்கணும். ஆனா லும் கோயிலே இல்லை என்றால் என்ன காரணம்? தகப் பனாரான ப்ரம்மாவுக்கும், மூன்று தாயார்களுக்கும் ஆலயம் இல்லாதபோது, பிள்ளை மட்டும் ஆலயத்தில் வஸிப்பாரா? மாதா பிதாக்களுக்கில்லாதது தமக்கும் வேண்டாம் என்ற ஸத்புத்ர தர்மத்தை அவர் பின்பற்றுகிறார்!

பொதுவாக இன்னொரு காரணம் தோன்றலாம்: தக்ஷ ப்ரஜாபதிக்கு அவரிடம் கோபம் வந்து, 'நீ நின்ன இடத்திலே நிக்காம சுத்திண்டேயிரு' என்று சபித்தான். அதனால்தான் அவர் 'த்ரிலோக ஸஞ்சாரி' என்னும்படியாக ஓடிக் கொண் டேயிருக்கிறார் என்று கதை உண்டு. சுற்றிக் கொண்டே இருப் பவரை – இருக்க வேண்டியவரை – ஆலயங்களில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணி எப்படி உட்கார்த்தி வைப்பது?

குருவில் ஆரம்பித்து எங்கெங்கேயோ த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் பண்ணிவிட்டு நாரதரில் வந்து நிற்பதும் பொருத்தந்தான்! அவர்தான் ஸங்கீர்த்தன குரு. த்யாகையர்வாளின் குரு. குருவாகவும் இருந்து கொண்டு, அதே சமயம், 'கலி ஸந்தர ணம்'' – கலியைத் தாண்டுவது – என்று இந்த யுகத்துக்கு ஸ்பெஷலாக உள்ள மந்த்ரத்தை முதல் முதலாகப் பெற்றுக் கொண்ட சிஷ்யராகவும் அவர் இருக்கிறார். எல்லாரும்,

எக்காலமும், எங்கே வேண்டுமானாலும் சொல்லக்கூடிய அந்த மந்த்ரம்,

ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே।
ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண
ஹரே ஹரே॥

என்பதுதான். தகப்பனாரான ப்ரம்மாவிடமிருந்தே நாரதர் இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேசம் பெற்றிருக்கிறார்!

இப்படிச் சொல்லும்போது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக இல்லாமல், ஆனால் குரு பரம்பரையில் ஒரு மூல புருஷராக ப்ரஹ்மா இருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது. நாரதருக்கு நாம மந்த்ரம் உபதேசித்த பக்தி குருவாக இருக்கிற அவர், வேதாந்த (அதாவது ஞான மார்க்க) குருவாகவும் இருக்கிறார். குரு என்பதுதான் 'நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள விஷயமாதலால் ப்ரஹ்மாவைக் குருவாகக் கொண்டு வருவதிலும் பொருத்தம் இருக்கிறது.

சங்கர பகவத் பாதாளைப் பின்பற்றுபவர்களான ஸ்மார்த்தர்களின் ப்ரஹ்ம வித்யா குரு பரம்பரையில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூன்று பேருமே இருக்கிறார்கள். ஆதி முதல் குரு பேசாமலே, வாயுபதேசம் செய்யாமலே, ஞானத்தைக் கொடுத்துவிடும் தக்ஷிணாமூர்த்தி. சிவபெருமானின் பரம ஞான வடிவமான அவர்தான் ஆதி குரு. அப்புறம் ப்ரஹ்மா – விஷ்ணு – சிவன் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்த ரூபமாக மூன்று தலையோடு விளங்கும் தத்தாத்ரேயர். (அந்த ரூபத்திலே அவர் ஞான குருவாயிருந்தாலும் தனியாக அந்த மூன்று பேரைச் சொன்னால் ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹாரங்களைத்தான் குறிக்கிறது. இவ்விஷயம் இருக்கட்டும்.) தத்தாத்ரேயருக்கு அப்புறம் தான் நன்றாக வாய்விட்டே, க்ரமமாகவே, குரு சிஷ்யாளென்று உபதேசம் செய்வது ஏற்பட்டது. முதலில் அப்பா – பிள்ளைகளே இப்படி குரு - சிஷ்யாளாக ஐந்தாறு தலைமுறை போய், அப்புறம் கல்யாணமே பண்ணிக்கொள்ளாத சுகாசார்யாளிலிருந்து ஸன்னியாஸ குரு – ஸன்னியாஸ சிஷ்யர் என்று அந்த ப்ரஹ்ம வித்யா குரு பரம்பரை போகிறது.★ இதிலே

★ அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள குரு பரம்பரை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

முதலாவது குரு மஹாவிஷ்ணு. அப்புறம் அவர் பிள்ளையான ப்ரஹ்மா:

நாராயணம் பத்மபுவம்

நாராயணன் முதலில். அடுத்து 'பத்மபுவரான - தாமரைப் பூவில் தோன்றியவரான - ப்ரஹ்மா. ப்ரஹ்மா சிஷ்யராகப் பிதாவிடமிருந்து ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு, அப்புறம் தாமும் ப்ரஹ்ம வித்யா குருக்களில் ஒருவ ராகித் தம்முடைய புத்ரரான வஸிஷ்டருக்கு அதை உபதேசம் பண்ணினார். நாரதர் ப்ரஹ்மாவுக்குப் பிள்ளை என்கிறாற் போல வஸிஷ்டரும் அவருடைய பிள்ளைதான். ப்ரஜாபதிகள் என்று பத்துப் பேர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்கள். வேதத்தில் ப்ரஜாபதி என்றால் ப்ரஹ்மா என்றாலும் வழக்கில் அவருடைய பத்துப் புத்ரர்களுக்கே அது பெயராக ஆயிற்று. அந்தப் பத்து ரிஷிகளில் நாரதர் மாதிரியே வஸிஷ்டரும் இன்னொருவர். அவருக்குப் பரமோபதேசமான அத்வைதத்தை ப்ரஹ்மா உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் குரு பரம்பரையில் முதலில் மஹாவிஷ்ணு, அப்புறம் மஹாலக்ஷ்மி. பெரிய பெருமாள் - பெரிய பிராட்டி என்று அவர்களைச் சொல்வார்கள். அப்புறம் ப்ரஹ்மா இல்லை. சிவ ஸூதனான பிள்ளையார். சிவனுடைய பூதப்படைகளுக்கெல் லாம் தலைவரான கண - பதியாக இருக்கிறாரல்லவா? அப்படி விஷ்ணு கணங்களுக்கெல்லாம் பதியாக ஒருத்தர் இருக் கிறார். அவர் ப்ரஹ்மா இல்லை. அவர் பெயர் விஷ்வக்ஸேனர். 'சேனை முதலியார்' என்று சொல்வார்கள். அவர்தான் மஹாலக்ஷ்மிக்கு அடுத்ததாக வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குரு. அவருக்கப்புறம் பூலோகத்திலேயே இருந்த நம்மாழ்வாரி லிருந்து அவர்களுடைய மனுஷ்ய ரூப குருக்கள்.

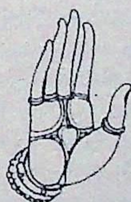
ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத்தில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு அப்புறம் ப்ரம்மா.

ஆகையால், ப்ரஹ்மாவுக்குக் கோயில், பூஜை என்று எதுவுமில்லாவிட்டாலும், வேதாந்தம் அப்யாஸம் செய்கிற ஸ்மார்த்தர்கள் குரு த்யானத்தில் ஆரம்பிக்கும்போது 'நாராயணம் பத்மபுவம் வஸிஷ்டம்' என்று ச்லோகம் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணும்போது (பத்மபுவரான) ப்ரஹ்மா

நமஸ்காரம் வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார். இது கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கிறது.

இப்படியே வ்யாஸபூஜை என்பதாக ஆண்டுதோறும் ஸன்னியாஸிகள் குரு பரம்பரா பூஜை செய்யும்போது அதில் ஸரஸ்வதி, நாரதர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும்கூடப் பூஜை சொல்லியிருக்கிறது.

வேதாந்தம் படிப்பவர்கள், ஸன்னியாஸிகள் ஆகியவர் களுக்கு ப்ரஹ்மாவைப் பற்றி ஸெண்டிமெண்டலான ரிஸர்வே ஷன்கள் இருக்காதாதலால் இங்கே அவர் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்ப தற்காக இல்லாமல் குரு என்ற ஹோதாவில் நமஸ்காரம் பெற்று விடுகிறார். ஆனாலும் ஜனஸமூஹத்தில் இது விதிவிலக்கு மாதிரித்தானேயொழிய விதியாக இருப்பதல்ல.

நமஸ்கரிப்பதற்குக் காரணமில்லை!

இதுவரையில் சொன்னதிலிருந்து என்ன ஏற்பட்டது என்றால், 'குருதான் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன். ஆனதி னாலே அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணனும், தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்றால் அது தப்பு என்று ஆயிற்று! (சிரிக்கி றார்.) குருவுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு என்று சொல்லி அதற்கு வேறே என்ன காரணம் சொன்னாலும் ஸரி; ஆனால் அவர் ப்ரஹ்ம – விஷ்ணு – மஹேச்வரர்களாக இருக்கிறாரென்றால், அந்த மூன்று பேருக்குமே இப்படி ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதி – ஸம்ஹார மூர்த்திகளாக இருக்கும் அவஸ்தையில் (நிலையில்) நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லையாதலால், இவருக்கும் கிடையாது, (சிரித்து) கிடையவே கிடையாது!

குரு: ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம: தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

'குருதான் பரப்பிரம்மம், அதனால் அவருக்கு நமஸ்காரம்'

என்றால் அது ஸரியா, அதுவாவது ஸரியா?

ஊஹூம், அதுவும் ஸரியில்லை.

ஏன் ஸரியில்லை?

பரப்ரஹ்மம் மனஸ், வாக்கு எல்லாம் கடந்தது. அதை நீ புரிந்து கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணவும் முடியாது. பண்ணினாலும் நிர்குணமாக, நிஷ்க்ரியமாக (குணங்கள், செய்ல்கள் ஏதுமற்றதாக) இருக்கிற அது உன் நமஸ்காரத்தை வாங்கிக் கொள்ளாது. ஒன்றுமே பண்ணாமல், பண்ணத் தெரியாமல் கிடக்கிற ஸ்திதியைத்தான் 'பரப்ரஹ்மம் ஜகந்நாதம்' என்கிறோம். அதனிடம் போய் நமஸ்காரம் பண்ணி என்ன ப்ரயோஜனம்? பரப்ரஹ்மத்தை நீ புரிந்துகொள்ளும்போது நீயே அதுவாகிவிடுவாயாகையால் அப்போதும் நமஸ்காரத்துக்கு இடமில்லை. நீ உனக்கேயா நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொள்வது?

ஆரம்ப ச்லோகமாக சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிற குரு வந்தனமே இப்படித் தப்பும் தவறுமாக இருக்கிறது! குட்டிக் கொள்ளும்போதே. பிடரியில் குட்டிக் கொள்வது போல ஒரே கோளாறாக இருக்கிறது! (நெடுநேரம் சிரிக்கிறார்.)

நிஜமான தாத்பர்யம் என்ன?

குருவானவர் ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - மஹேச்வரர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரத்தையே தாமும் அச்சடித்த மாதிரிச் செய்யவில்லை. இந்த ஜன்மாவைக் கொடுப்பது, லோக வாழ்க்கையில் காப்பாற்றுவது, அப்புறம் அதை முடித்து வைப்பது என்ற கார்யங்களை அவர் பண்ணவில்லை. அவற்றைச் செய்யத்தான் அந்த மும்மூர்த்திகள் இருக்கிறார்களே!

அதனால் அவரை மும்மூர்த்திகளாகச் சொல்லும்போது அவர்கள் பண்ணும் முத்தொழிலைப் போலவே இவரும் என்னவோ செய்கிறாரென்றுதான் தாத்பர்யமே தவிர, அவற்றையே என்றல்ல.

இவர் மூன்று கார்யங்கள் செய்கிறார். அவை த்ரிமூர்த்திகள்

செய்யும் முத்தொழில் மர்த்திரியே இருக்கின்றன. அதனால் இவரை அவர்களாகவே சொல்லியிருக்கிறது. உபமாலங்கார மாக, அதாவது, உவமையணியாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

'கண்ணே, மணியே!' என்று குழந்தையைச் சொன்னால் அது நிஜமாகவே கண், மணி என்றா அர்த்தம்? கண் என்பது எப்படி நமக்கு இன்றியமையாததாக இருக்கிறதோ, மிகவும் ப்ரியமான அங்கமாக இருக்கிறதோ, ஜாக்ரதையாக இமையால் மூடிக் காப்பாற்ற வேண்டியதாக இருக்கிறதோ அப்படியே, நமக்குக் குழந்தை இன்றியமையாததாக, ப்ரியமாக, கவனமாக ஸவரக்ஷணை பண்ண வேண்டியதா யிருப்பதாலேயே கண் என்றும், அந்தக் கண்ணிலும் கருவான பாகமாக இருக்கப்பட்ட மணி என்றும் ('கண்ணே, கருமணியே!' என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு) சீராட்டுவது. 'மணி' என்றால் நமக்கு மிகவும் அலங்காரமாக உள்ள நவரத்ன மணி என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். 'முத்தே, மாணிக்கமே!' என்றுகூட நவமணிகளின் பெயரிலும் சீராட்டிச் சொல்கி றோமே!

'மழபாடியுள் மாணிக்கமே!'

என்று பகவானையே கொஞ்சுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் உவமித்துச் சொல்வது. ஒரு வஸ்துவை எடுத் துக் கொள்கிறோம். அது உபமேயம். அதற்கு இன்னொன்றை ஒப்புக் காட்டுகிறோம். இது உபமானம். ஏதோ சில அம்சங் களில் அதுவும் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கிறது. அதனால் உபமே யத்துக்கு உபமானம் காட்டுகிறோம். சில அம்சங்களில்தான் ஒப்பே தவிர முழுக்க அல்ல. அப்போது முழுக்க ஒப்பிருந்தால்) உபமான, உபமேயம் என்று பிரித்துச் சொல்வதற்கேயில்லாமல் ஒன்றாக அல்லவா ஆகிவிடும்! ஒன்றைப் போல இன்னொன்று இருப்பதுதான் உவமை. அசல் அதுவாகவே இருந்துவிட்டால் உபமாலங்காரம் பிறக்க முடியாது. சந்திரனைச் சந்திரனுக்கே உவமை காட்ட முடியுமா? உபமான – உபமேயங்கள் முற்றி லும் ஒன்றே இல்லை என்றாலும் அவற்றுக்குள் சில அம்சங் களில் ஒற்றுமை இருக்கும். இப்படிச் சொல்லும்போதே, சிலதில் இருக்காது என்றும் ஆகிவிடுகிறது. 'சந்த்ரவதனம்' – சந்தரனைப் போன்ற முகம் என்னும்போது முகத்தில் –

'சந்திரனைப் போன்ற காந்தி, பரிசுத்தம், குளுகுளுப்பு, மனஸைக் கவர்கிற வசீகரம் ஆகியவை இருப்பதாக அர்த்தம். இந்த அம்சங்களில்தான் ஒற்றுமை. மற்றதில் இல்லை. சந்திர னுக்கு மனுஷ முகத்திள்ளதுபோலக் கண், காது, மூக்கு இல்லை. முகம் ஆகாசத்தில் மிதப்பதில்லை; அது பதினைந்து நாளுக்கு ஒரு முறை தேய்வது, வளர்வது என்பதும் கிடையாது.

இம்மாதிரிதான் குருவை த்ரிமூர்த்திகளாகச் சொல்லும் போது ஏதோ சிலவற்றில் ஒற்றுமை, மற்றதில் வேற்றுமை என்று இருக்க வேண்டும்.

இன்னொரு ச்லோகம், நம் மத ஸம்ப்ரதாயங்கள் எல்லாவற் றுக்கும் மூல புருஷராகவுள்ள வ்யாஸாசார்யாளைப் பற்றியது, ஞாபகம் வருகிறது. அதிலே வ்யாஸருக்கும் த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் ஒற்றுமை இல்லாத ஒவ்வொரு அம்சத்தைச் சொல்லியே வேடிக்கை செய்திருக்கிறது. 'இவர் ப்ரஹ்மா என்றால் நாலு மூஞ்சி இல்லையே! *அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா!* விஷ்ணு என்றால் இரண்டு கைதானே இருக்கு? நாலு இல்லையே! **த்விபாஹுரபரோ ஹரி:!** சிவன் என்றால் நெற்றிக்கண் எங்கே போச்சு? *அபால லோசந: சம்பு:*' என்று அந்த ச்லோகம்.

அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா
த்விபாஹுரபரோ ஹரி:
அபால லோசந: சம்பு:
பகவாந் பாதராயண:

பாதராயணர் என்பது வேத வ்யாஸரின் இன்னொரு பேர். 'பதரி' என்ற இலந்தை மரத்தடியை இருப்பிடமாக ('அயன'மாக)க் கொண்டு, அதாவது பதரி வ்ருக்ஷத்திற்கு அடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு நெடுங்காலம் தபஸ் செய்தவரா தலால் 'பாதராயணர்' என்று பெயர்.

ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-மஹேச்வரர்களாக் குருவை உபமாலங் காரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் அவர்களுக்கும் குருவுக் கும் ஒற்றுமையும் இருக்க வேண்டும், வேற்றுமையும் இருக்க வேண்டும்.

முத்தொழில் செய்பவர்களென்பதால் அவர்களை நாம்

நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லை என்று பார்த்தோமல்லவா? அந்த அம்சத்தில் வேற்றுமை இருந்துவிட்டால் ஸரியாய்ப் போய்விடும். ச்லோகம் கோளாறில்லை, தாறுமாறாகச் சொல்லவில்லை என்றாகிவிடும்.

அப்படியிருக்கிறதா, பார்க்கலாம்.

மும்மூர்த்திகள் பேரை வரிசையாக (ச்லோகத்தில்) சொல்லியிருப்பதால் இவரும் முத்தொழில் போலவே செய்கிறாரென்று தெரிகிறது. அதையே செய்யவில்லை. அதுபோல (செய்கிறார்.).

ஏதோ ஒருவிதத்தில் இவர் ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் செய்பவராக இருக்கிறார். எந்த விதத்தில்?

யோசித்துப் பார்த்தால் புரிகிறது:

இவர் நமக்கு ஞான லோகத்தில், அத்யாத்ம லோகத்தில் புதுப் பிறவி கொடுக்கிறார். நமக்கு அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வைத்து, நம்முடைய மனப்பான்மையை மாற்றி அது வேறொன்றாக ரூபம் கொள்ளும்படிச் செய்கிறார். மாற்றுவது, வேறு ரூபம் தருவது என்றால் ஸ்ருஷ்டிப்பது, புது ஜன்மா தருவது என்றுதான் அர்த்தம். குருவானவர் நமக்கு ஞானப் பிறவி தருவதால், நமக்குள் ஞானம் பிறக்கும்படிச் செய்வதால், ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவாகிறார்!

அப்புறம் ஸ்திதி - பரிபாலனம். எப்படிப் பரிபாலிக்கிறார்? ஞான வாழ்க்கையில் நாம் அத்யாத்ம ஸம்பத்துக்களைப் பெறும்படிச் செய்து பரிபாலிக்கிறார். தேஹ போஷணைக்காக மஹாவிஷ்ணு செல்வம், ஆரோக்யம் முதலானவற்றைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பதுபோல ஆத்மாவின் போஷணைக்காக உபதேசம், புஸ்தகங்கள், ஸாதனாமார்க்கம் முதலானவற்றைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறார். தம்முடைய வாழ்க்கையையே நம் பொருட்டாக த்யாகம் செய்துவிட்டு - நிம்மதியாகத் தாம்பாட்டுக்கு ஸமாதி நிலையில் ஸுகித்துக் கொண்டிருக்காமல், நம்மிடம் முட்டிக்கொண்டு - நம்மைக் கரையேற்றத் தம்மாலானதெல்லாம் செய்கிறார். இஹ லோகத்திலுங்கூட நம்முடைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்து வைத்துப் பரிபாலிக்கிறார்.

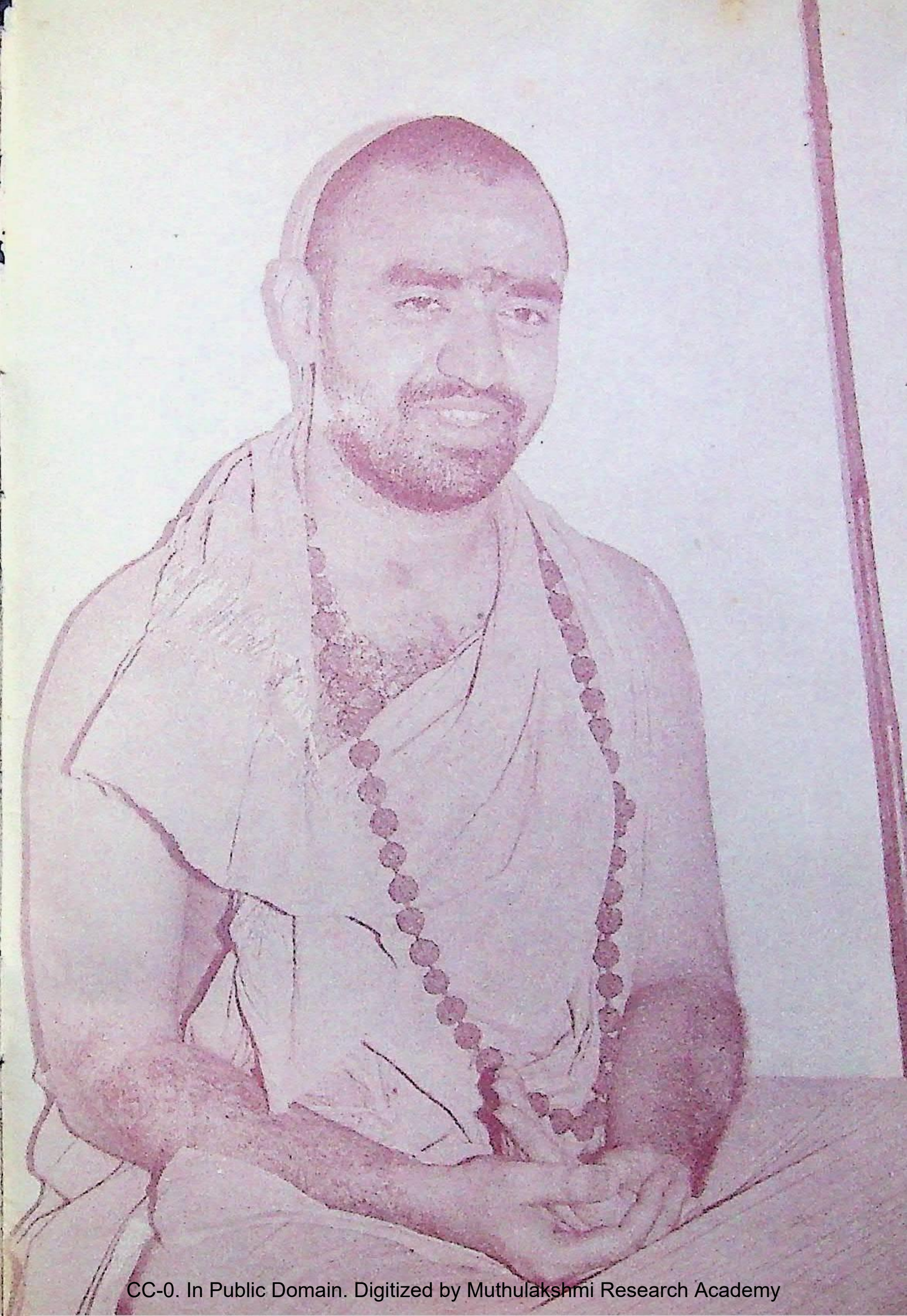
லௌகிகத்திலும்கூட நாம் எப்படியெப்படி இருந்தால் நல்லதோ, ஆத்மாபிவ்ருத்திக்கு உதவியாக இருக்குமோ அப்படி இருப்பதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். ஆனாலும் ஆத்யாத் மிகமான ஞானப் பரிபாலிப்பே அவர் முக்யமாகச் செய்வது. இதனால் பரிபாலன கர்த்தாவான விஷ்ணுவாக இருக்கிறார்.

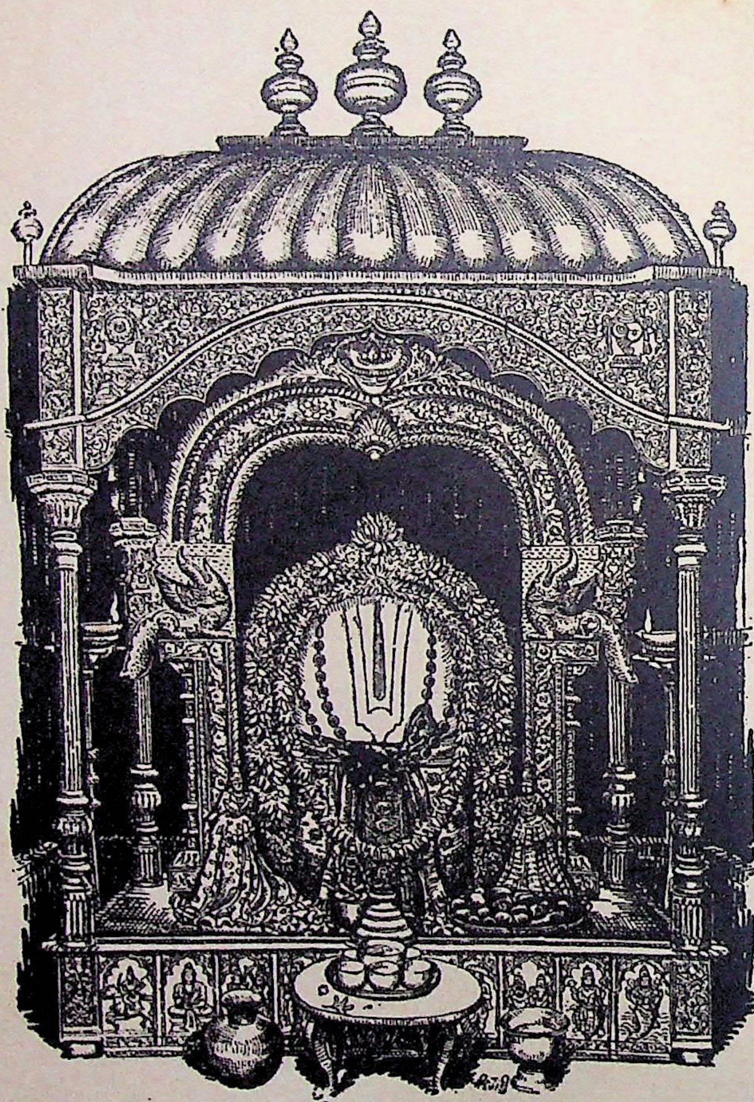
ஸம்ஹாரம்?

இவர் பரம ஸாத்விகரல்லவா? எப்படி ஸம்ஹாரம் பண்ணு வார்? ருத்ரன், ருத்ரதாண்டவம், ரௌத்ராகாரம் என்றாலே பயமாக அல்லவா இருக்கிறது? இவரோ தயை, அருள் நிரம்பியவரல்லவா? ருத்ரனாக இவரை எப்படிச் சொல்வது? அந்தப் பேரைச் சொல்லி பயமுறுத்த வேண்டாமென்று தானோ என்னவோ, (ச்லோகத்தில்) 'ருத்ர'னென்று சொல்லா மல் 'குருர் தேவோ மஹேச்வர:' என்று சொல்லியிருந்தாலும் அதனால் குறிப்பிடும் கார்யம் ஸம்ஹாரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஸ்ருஷ்டி – ஸ்திதிகளுக்கான ப்ரஹ்ம - விஷ்ணுக் களைச் சொன்னதன் தொடர்ச்சியாக மஹேச்வரனைச் சொல்லியிருப்பதால் வேறுவிதத்தில் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள முடியாது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரை தொடர் வதுடன் ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

சிம்மாசலம் – ஸ்ரீ வராஹலக்ஷ்மீ நரசிம்மஸ்வாமி